

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 08346

DER ONFANGER

Yaakov Levin

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

יעקב לעווין

דער אָנפֿאַנגער

לערבוך צו לערנען קינדער לייענען
און שרייבען אידיש

מיט זייער פיל אילוסטראציעס
און בילדער אין טעקסט

צווייטער טייל

פאַרלאַג „אידישע שול“

הויפטסאַרקויף ביי

היברו פאבלישינג קאמפאני

79-77 דילענסי סטריט, ניריאַרק

הוצאת החברה

הגות אֵלֶּיֶן

הוצאת החברה
בית הוצאת החברה

הוצאת החברה
בית הוצאת החברה

Copyright, 1923, by
JACOB L. LEVIN

הוצאת החברה

THIRTEENTH EDITION

Printed in United States
Hebrew Publishing Company
New York

הוצאת החברה
בית הוצאת החברה

א י נ ה א ל ט :

זייט:

- דער העלפאנד און דער שניידער.
 44 אַנדיש מעשה'לע — — — — —
 די מאַלפע און די ברוילן.
 45 פּאַבל, נאָך קרילאָוו. — — — — —
 אַ באַראַטונג פון די מייז.
 46 פון עזאַפ. — — — — —
 דער האַז און די פרעש. פון עזאַפ.
 47 דער פּרילינג. ליד. ש. י. לאַנז
 דינסקי. — — — — —
 די נעסט. ל. מאַלסטאַי. — — — — —
 50 פּרילינג. ליד. נפתלי גראַס. — — — — —
 51 מייז באַגריסונג. ליד. מ. ספרו-
 גאַטש. — — — — —
 52 די פייגעלאך. פון רוסיש. — — — — —
 53 דער ראַב און דער קרוג. פון עזאַפ.
 55 גוטס פאר גוטס. פון עזאַפ. — — — — —
 56 דער קליינער פיש. — — — — —
 57 די פליג. — — — — —
 59 די יונגע פליג. — — — — —
 60 דער ערשטער אַרויספלי פון די
 61 בינען. — — — — —
 די הינדעלאך און די שפּין.
 63 פון העברויאיש. — — — — —
 64 עפל-ביימעלע. ליד. עפשטיין.
 65 די יאַלקע. — — — — —
 66 אין פעלד. ליד. לאה קאַפּילאָוויץ.
 67 די זאַנגען. — — — — —
 68 צוויי פעסער. פּאַבל. פ. קאַפּלאַן.
 69 נאָך קרילאָוו. — — — — —
 69 אין גאַרטן. ליד. לאה קאַפּילאָוויץ.
 71 ווי רופט מען מיד? פון ענגליש.
 71 דאָס מיידעלע און די זון. ליד.
 72 ש. י. לאַנדינסקי. — — — — —
 73 דער רעגנבויגן און די זון. — — — — —
 74 זומער-רעגן. ליד. מאַני לייב.
 75 דער דונער. ל. מאַלסטאַי. — — — — —
 76 דער שויפער. ליד. י. ל. פּרץ.
 77 דער ווינט. לאה קאַפּילאָוויץ.
 קען איך ניט פאַרשטיין.
 78 ליד. יהואש. — — — — —
 79 פּיער. ליד. לאה קאַפּילאָוויץ.

זייט:

- פאַררעדע — — — — — V
 שלאַף, שלאַף, שלאַף. פּאַלקסליד.
 1 שיקט דער האַר אַ פּויערל.
 פּאַלקסליד. — — — — — 3
 וואָס איז דאָס שענסטע.
 פּאַלקסליד. — — — — — 6
 קעסטעלאך. פּאַלקסליד. — — — — — 7
 דער האַז דער קרייער.
 נאָך ענגליש. — — — — — 9
 דאָס ברויט. פּאַלקס-מעשה'לע.
 11 די קאַץ און די מויז. פּאַלקס-
 מעשה'לע. — — — — — 12
 דער אַקס און דער הונט.
 פון עזאַפ. — — — — — 14
 די קו און דאָס אינגעלע.
 נאָך ענגליש. — — — — — 16
 מייז קיעלע. ליד. א. כהן. — — — — — 18
 אַ אינגעלע און אַ פייגעלע. ליד.
 19 דאָס טייכל און דאָס פייגעלע.
 נאָך ענגליש. — — — — — 20
 דער פוקס און דער באַק.
 פּאַלקס-מעשה'לע. — — — — — 22
 די אלטע פרוי און די מויז.
 24 אַ הייזל אויף ווינטער. פּאַלקס-
 מעשה'לע. — — — — — 25
 דער פעטער שנייער. ליד.
 28 מאַני לייב. — — — — —
 די שלעכטע קאַץ. ליד.
 29 אַב וויקטאַר. — — — — —
 די קאַץ און דער פוקס.
 31 פּאַלקס-מעשה'לע. — — — — —
 דער פוקס און די ווינטרויבן.
 33 מ. ריוועסמאַן. נאָך קרילאָוו
 דאָס קעצל און דער הונט.
 34 פון ענגליש. — — — — —
 דער וואַלף. דאָס פערד און
 35 דער באַראַן. פּאַלקס-מעשה'לע.
 37 די צוויי שעפּסן. פון תּשרי.
 צוויי פּריינד. פון עזאַפ. — — — — — 38
 דער אַלמער לייב. פון עזאַפ.
 40 דער לייב און די מויז. פון עזאַפ.
 42

פאָררעדע.

דאָס דאָזיקע לערבוך „דער אַנפאַנגער“, צווייטער טייל, דאַרף נויט דער אידישע פּונ'ס פּאַרפאַסער אויסגענוצט ווערן אויף צווייערליי אופנים. ערשטנס — אַלס דירעקטע פּאַרזעצונג פּונ'ס „אַנפאַנגער“ אַטער טייל דעם לערבוך אויסצולערנען די קינדער לייענען אידיש. דער מאַטעריאַל פּונ'ס דאָ זיקן ביכל איז אַ לייכטער. זעלטן ווען עס זיינען אין אים פאַראַן זאַכן, וואו די קינדער וועלן זיך דאַרפן באַזונדערס אַנשטרענגען, כדי צו פאַרשטיין דאָס דורכגע- לייענטע. אמת, וועגן יעדער זאַך, וואָס ווערט געלערנט אין קלאַס, איז ווינשאַנס ווערט און נויטיק צו שמועסן, כדי דאָס קינד זאַל פון דעם אַרויסטראַגן אַלץ, יואָס עס איז נאָר בכוח צו פאַרשטיין. אָבער קיין באַזונדערס שווערע זאַכן זיינען דאָ נישט. דער מאַטעריאַל פון בוך דאַרף געבן די קינדער די געלעגנהייט אי רויכען צו ווערן מיט נייע באַגריפן, אי פאַרפאַלקאַמען זיך אין לייענען.

צווייטנס — קאָן דאָס בוך באַנוצט ווערן אַלס אַ סאַמע אַנפאַגער. די וואָס האַלטן צוזאַמען מיט די פּאַבליקס-קול לערעב, אז דער קלאַנגען-מעטאָד, אפילו אין זיין מאָדפיצירטער פּאַרם, ווי ער איז אויסגעדריקט אין דעם „אַ נב פּאַנגער טייל 1, איז נישט דער מעטאָד, וואָס איז אַם בעסטן צוגעפאַסט צו אויסלערנען לייענען אידיש, און אַז דער אונטערסאַל-בעסטער מעטאָד איז דער וויזועלער — קוק און לייען, — פאַר אַט די לערער קאָן דאָס דאָזיקע בוך — און באַזונדערס דער ערשטער טייל זיינער — דינען אַלס מאַטעריאַל פאַר אַט דעם מעטאָד.

די אלע פּאַלקסלידער אין אָנהייב פון בוך מיט די ווידערהאַלונגען זייערע, די לידער, וואָס מען לערנט געוויינלאך אויף אויסווייניק און וואָס מען זיגט, זיי- נען אַ גוטער מאַטעריאַל פאַר דעם ריינעם וויזועלען מעטאָד. און די אַרדענונג פון די זאַכן אין ביכל איז אַזאַ, אַז פון אַפּטערע ווידערהאַלונגען גייט דאָס קינד ביסל לאַכווייז איבער צו ווייניקער אַפּטע און דערנאָך צו זאַכן אינגאַנצן אַן ווידער- האַלונג.

די אַפּטע בילדער צו כמעט אלע לעזשטיקער וועלן פיל אַרויסהעלפן סיי די קינדער ביים לייענען, סיי דעם לערער ביים שמועסן. בכלל דאַרף דער שמועס פאַר- נעמען נישט ווייניקער פּלאַץ, ווי דאָס לייענען, — סיי צוליב דער אַנטוויקלונג פון די קינדער, סיי צוליב דער אַנטוויקלונג פון זייער פּויאיקייט אויסצודריקן זיך און באַזונדערס — אויסצודריקען זיך אין אידיש.

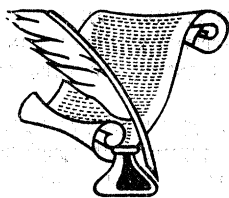
צוליב באַרײַכערן דעם וואָקאַבולאַריום פון די קינדער און אויך כדי צו אַנטוויקלען זייער פּויאיקייט צו לייענען מיט אויסדרוק, צו דעקלאַמירן, איז ווייני- שנסווער צו לערנען מיט די קינדער לידער אויף אויסכווייניק. אויסער גאַנץ קלוינע אויסנאַמען, זיינען אלע לעזשטיקער אינ'ס בוך גע-

דרוקט אין גרעסערע אותיות. קיין העברויאישע ווערטער זיינען אינ'ם בוך אינ'ם
נאָנצן ניטאָ. די אַרמאָגראַפיע פונ'ם בוך איז די נייע.

דער מאַטעריאל פון בוך איז קינדערשער. פאַראַן אויך מעשה'לע-מעסיקער,
מיט אַן עלעמענט פון נ י ט - נ א ט י ר ל א כ ו י מ, באַזונדערס אין די
מעשה'לאך וועגן חיות. אָבער קיין א י ב ע ר נ א ט י ר ל א כ ע ר עלעמענט
איז אין זיי ניטאָ. ניטאָ אין בוך אויך קיין מעשות וועגן מכשפות און פיועס,
וועגן פרינצן און פרינצעסנס, וועגן שדים און רוחות מיט די אַלע אַנדערע איבער-
בלויבאכצן פון די אלטע גוטע יאָרן, ווען אונזערע אייגענע מאַמעס און כאַבעס האָבן
אין דעם געגלויבט. דער אַרש דענקען פונ'ם מענשן גייט אַלץ מער איבער פון
פאנאָסמישן צו רעאלן, און די ערציאונג פון די קינדער דאַרף אויך וואָס ווייטער
אַלץ מער געפירט ווערן אין דער ריכטונג.

איד בעט זייער אלע לערער צו שיקן מיר זייערע באַמערקונגען וועגן בוך
אַלס גאַנצן, ווי אויך וועגן איינצלנע זאַכן, כדי עס זאָל מעגלאך זיין צו מאַכן די
נייטיקע ענדערונגען אין די ווייטערדיקע אויסגאַבן. מוין טיפן דאַנק פאַרויס.
דער אַדרעס אויף צו שיקן דאָס איז: יעקב לעווין, 148 איסט 108-טע גאַס,
ניו-יאָרק, נ. י.

יעקב לעווין

שלאף, שלאף, שלאף.

שלאף, שלאף, שלאף!

דער טאטע וועט פארן

אין דארף,

וועט ער ברענגען אן עפעלע,

וועט זיין א געזונט אין

קעפעלע.

שלאף, שלאף, שלאף!

דער טאטע וועט פארן

אין דארף,

וועט ער ברענגען א ניסעלע,

וועט זיין א געזונט אין

פיסעלע.

שלאף, שלאף, שלאף!

דער טאטע וועט פארן

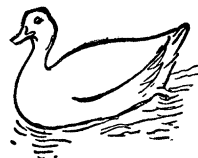
אין דארף,

וועט ער ברענגען אן

ענטעלע,

וועט זיין א געזונט אין

הענטעלע.

שלאַת, שלאַת, שלאַת!

דער מאַמע וועט פאַרן

אין דאַרף,

וועט ער ברענגען אַ העזעלע,

וועט זיין אַ געזונט אין

געזעלע.

שלאַת, שלאַת, שלאַת!

דער מאַמע וועט פאַרן

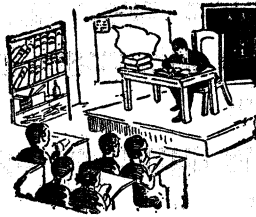
אין דאַרף,

וועט ער ברענגען אַ

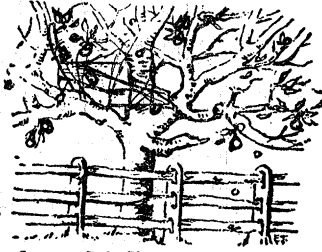
פּויגעלע,

וועט זיין אַ געזונט אין

אויגעלע.

שיקט דער האר א פויערל.

שיקט דער האר א פויערל אין וואלד,
א פויערל אין וואלד,
ער זאל דארט בארעלאך רייסן,
ער זאל דארט בארעלאך רייסן.
פויערל וויל ניט בארעלאך רייסן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן.

שיקט דער האר א הינטעלע אין וואלד,
א הינטעלע אין וואלד,
עס זאל דעם פויערל בניסן,
עס זאל דעם פויערל בניסן.
הינטעלע וויל ניט פויערל בניסן,
פויערל וויל ניט בארעלאך רייסן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן.

שיקט דער האר א שטעקעלע אין וואלד,
א שטעקעלע אין וואלד,
עס זאל דאס הינטעלע שלאגן,
עס זאל דאס הינטעלע שלאגן.
שטעקעלע וויל ניט הינטעלע שלאגן,
הינטעלע וויל ניט פויערל בייסן,
פויערל וויל ניט בארעלאך רייסן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן.

שיקט דער האר א פניערל אין וואלד,
א פניערל אין וואלד,
עס זאל דאס שטעקעלע ברענען,
עס זאל דאס שטעקעלע ברענען.
פניערל וויל ניט שטעקעלע ברענען,
שטעקעלע וויל ניט הינטעלע שלאגן,
הינטעלע וויל ניט פויערל בייסן,
פויערל וויל ניט בארעלאך רייסן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן.

שיקט דער האר א וואסערל אין וואלד,
א וואסערל אין וואלד,
עס זאל דאס פניערל לעשן,

עם זאל דאס פניערל לעשן.
וואסערל וויל ניט פניערל לעשן,
פניערל וויל ניט שטעקעלע ברענען,
שטעקעלע וויל ניט הינטעלע שלאגן,
הינטעלע וויל ניט פויערל בניסן,
פויערל וויל ניט בארעלאך רייסן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן,
בארעלאך ווילן ניט פאלן.

שיקט דער האר אן עקסעלע אין
וואלד,

אן עקסעלע אין וואלד,
ער זאל דאס וואסערל טרינקען,
ער זאל דאס וואסערל טרינקען.
עקסעלע וויל שוין וואסערל

טרינקען,

וואסערל וויל שוין פניערל לעשן,
פניערל וויל שוין שטעקעלע ברענען,
שטעקעלע וויל שוין הינטעלע שלאגן,
הינטעלע וויל שוין פויערל בניסן,
פויערל וויל שוין בארעלאך רייסן,
בארעלאך ווילן שוין פאלן,
בארעלאך ווילן שוין פאלן.

וואס איז דאס שענסטע.

וואס איז דאס שענסטע אויף דער וועלט?
א שווינער וואלד.

וואלד פון דער וועלט, מאס-טיידעראם.
מאס-טיידעראם, מאס-טיידעראם, מאס-טיידעראם!

וואס איז דאס שענסטע אין דעם וואלד?
א שווינער בוים.

בוים פון דעם וואלד,
וואלד פון דער וועלט, מאס-טיידעראם.

וואס איז דאס שענסטע אויף דעם בוים?
א שווינער צווייג.

צווייג פון דעם בוים,
בוים פון דעם וואלד,
וואלד פון דער וועלט, מאס-טיידעראם,

וואס איז דאס שענסטע אויף דעם צווייג?
א גרין בלאט.

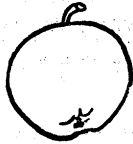
בלאט פון דעם צווייג,
צווייג פון דעם בוים,

בוים פון דעם וואלד,
וואלד פון דער וועלט, מאס-טיידעראם.

וואס איז דאס שענסטע אויף דעם בלאט?

א שוונער עפל.

עפל פון דעם בלאט,

בלאט פון דעם צווייג,

צווייג פון דעם בוים,

בוים פון דעם וואלד,

וואלד פון דער וועלט, טאמטיידערעם.

טאמטיידערעם, טאמטיידערעם, טאמטיידערעם!

קעסטעלאד.

שפילן מיר אין קעסטעלאד, אין קעסטעלאד,

גויט ארויס א האן, א האן.

האן, האן, וואס גיסטו דערצו?

וואס גיסטו דערצו?

— איך גיב א קריי, א קריי!

דער האן זיין קריי, דער האן זיין קריי —

שפילן מיר ווייטער אזוי.

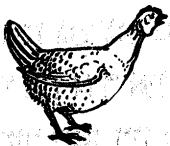
שפילן מיר אין קעסטעלאד, אין

קעסטעלאד,

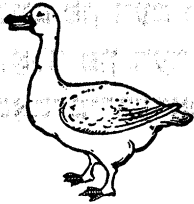
גויט ארויס א הון, א הון.

הון, הון, וואס גיסטו דערצו?

וואס גיסטו דערצו?

— איך גיב אן איי, אן איי!
די הון איר איי,
דער האן זיין קרײ —
שפילן מיר ווינטער אזוי.

שפילן מיר אין קעסטעלאך, אין קעסטעלאך,
גיט ארויס א גאנז, א גאנז.

גאנז, גאנז, וואָס גיסטו דערצו?

וואָס גיסטו דערצו?

— איך גיב א גא-גא-גא!

גאנז גא-גא-גא,

די הון איר איי,

דער האן זיין קרײ,

דער האן זיין קרײ —

שפילן מיר ווינטער אזוי.

שפילן מיר אין קעסטעלאך, אין קעסטעלאך,

גיט ארויס אן אינדיק, אן אינדיק.

אינדיק, אינדיק, וואָס גיסטו דערצו?

וואָס גיסטו דערצו?

— איך גיב א האַלדער-באַלדער!

אינדיק האַלדער-באַלדער,

גאנז גא-גא-גא,

די הון איר איי,

דער האן זיין קרײ —

שפילן מיר ווינטער אזוי.

דער האָן דער קרײער.

עס איז געווען אן אלטער מאן,
האַט ער געהאַט אַ האָן אַ קרײער.
דער האָן פלעגט קרײען אין דער פרי
און אויפֿוועקן דעם אלטן מאן.

קומט אמאל אַ שלעכטע קאַץ
און עסט דעם האָן דעם קרײער אויף,
וואָס האָט געקרייעט אין דער פרי
און אויפֿגעוועקט דעם אלטן מאן.

קומט דערנאָך אַ כּיטרער פּוקס
און צעבייסט די בײזע קאַץ,
וואָס האָט דעם קרײער אויפֿגעגעסן,
וואָס האָט געקרייעט אין דער פרי
און אויפֿגעוועקט דעם אלטן מאן.

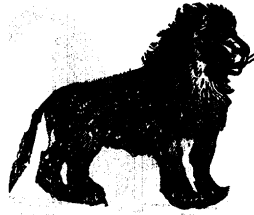

קומט אַ וואַלף אַ בײזער אָן
און דערשטיקט דעם כּיטרען פּוקס,
וואָס האָט די שלעכטע קאַץ

צעביסן,
וואָס האָט דעם קרײער אויפֿגעגעסן,
וואָס האָט געקרייעט אין דער פרי
און אויפֿגעוועקט דעם אלטן מאן.

קומט אַ לױב אַ שטאַרקער און
און צערניסט דעם בױזן וואָלף,
וואָס האָט דעם כײַטרען פּוקס
דערשטיקט,

וואָס האָט די שלעכטע קאַץ
צעביסן,

וואָס האָט דעם קרײַער אויפגעגעסן,
וואָס האָט געקרייַעט אין דער פּרי
און אויפגעוועקט דעם אַלטן מאַן.

לויפט דער לױב פאַרבני אַ מינד,
פאַלט אַריין אין שנעלן מינד;
דערטרינקט דער מינד דעם
שטאַרקן לױב.

וואָס האָט דעם בױזן וואָלף צערניסן,
וואָס האָט דעם כײַטרען פּוקס
דערשטיקט,

וואָס האָט די שלעכטע קאַץ
צעביסן,
וואָס האָט דעם קרײַער אויפגעגעסן,
וואָס האָט געקרייַעט אין דער פּרי
און אויפגעוועקט דעם אַלטן מאַן.

דאס ברויט.

— מאמע, גיב מיר א שטיקל ברויט.

— גוי, צום בעקער, וועט ער דיר אויסבאקן א ברויט.

— טייערער בעקער, באקט מיר אויס

א ברויט.

— גוי, מיין קינד, צום מילנער, וועט ער

דיר געבן מעל, וועל איך דיר אויסבאקן א ברויט.

— מילנער טייערער! גיב מיר א ביסל מעל!

— גוי, מיין זון, צום פארמער, וועט ער דיר געבן

ווייץ, וועל איך זיי אפמאלן און וועל דיר געבן מעל.

— ליבער פארמער! גיב מיר א ביסל ווייץ!

— גוי, מיין טייערער, אין פעלד, געפין דארטן זאג-

גען און ברענג אהער צו מיר. וועל איך זיי אויסדרעשן און

געבן דיר ווייץ.

איז דאס קינד געגאנגען אין פעלד. האט ער דארטן

געפונען זאנגען. האט ער זיי געבראכט צום פארמער.

האט דער פארמער זיי אויסגעדראשן און געגעבן אים א

ביסל ווייץ.

האט ער גענומען די ווייץ און געבראכט דעם מיל-

נער. האט דער מילנער זיי אפגעמאלן און געגעבן אים

א ביסל מעל.

האַט ער גענומען דאָס מעל און געבראַכט צום בע-
קער. האָט דער בעקער פאַרקנאַטן דאָס מעל און פון
דעם טויג אויסגעבאַקט אַ ברויט, און עס געגעבן דעם
קינד.

האַט דאָס קינד גענומען דאָס ברויט, באַדאַנקט
דעם בעקער און איז אַוועק צו זײַן מאַמען.

די קאַץ און די מויו.

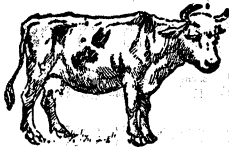
אַמאָל האָט אַ
קאַץ אָפּגעהיט אַ
מויו.
זי האָט אַ
שפּרונג געטאָן און

— אָפּגעריסן בני דער מויו דעם עק.
האַט זיך די מויו געשטעלט אין אַ ווינקעלע און
געבעטן:

— קאַץ, קאַץ, גוטע קאַץ! גיב מיר צוריק מיין עק!
האַט די קאַץ געזאָגט:

— גיי צו דער קו און בעט בני איד מילך פאַר מיר
און ברענג מיר. וועל איך עסן פון די מילך און וועל דיר
אָפּגעבן דעם עק.

איז די מויז געגאנגען צו דער קו
און געבעטן בני איר מילך.
האט די קו ניט געוואלט געבן איר
מילך, ביז די מויז וועט איר ברענגען
היי.

און היי איז בניס פארמער. און דער פארמער האט
ניט געוואלט געבן קיין היי, ביז
די מויז וועט אים ניט ברענגען
קיין ברויט.

און ברויט איז בניס בעקער.
איז די מויז אוועק צום בע-
קער און געאזגט:

— טייערער בעקער! זע, גיב
מיד ברויט, וועל איך געבן דאס
ברויט דעם פארמער, וועט ער מיר געבן היי. וועל איך
געבן דאס היי דער קו, וועט זי מיר געבן איר מילך. וועל
איך געבן די מילך דער קאז, וועט זי מיר אפגעבן צוריק
מיין עק.

דער בעקער איז געווען א גר-
טער. האט ער געגעבן דער מויז
פון זיין ברויט.
איז די מויז געלאפן און גע-
געבן דעם פארמער דאס ברויט.

האט דער פארמער געגעבן דער מווי א בינטל הוי.
איז די מווי געלאפן און געגעבן דער קו דאס הוי.
האט די קו געגעבן דער מווי פון איר מילך.

איז די מווי געלאפן און געגעבן דער קאז די מילך.
האט די קאז גענומען די מילך און אפגעגעבן דער

מווי איר עק.
האט די מווי גענומען איר עק, צוגעריכט אים צוריק
און איז אוועק מיט פריינד אין איר לאך.

דער אקס און דער הונט.

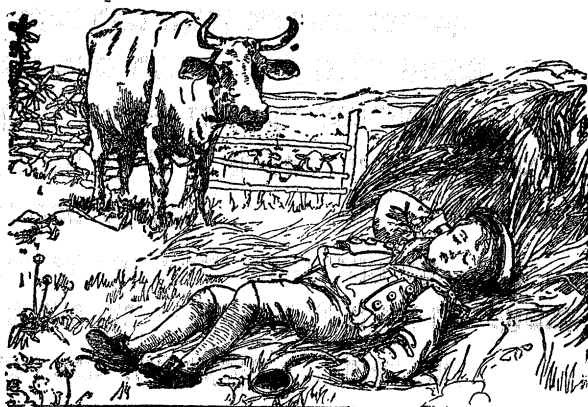
אן אקס איז אריין אין א שטאל,
אין שטאל איז געווען א הוי-קאסטן.
דער הוי-קאסטן איז געווען פול מיט הוי.
דער אקס איז געווען מיד:

ער האָט געאַרבעט דעם גאַנצן טאָג.
דער אַקס איז געווען הונגעריק:
ער האָט דעם גאַנצן טאָג נישט געגעסן.
איצט האָט דער אַקס געוואַלט אַפּעסן,
און דערנאָך — האָט ער געטראַכט —
וועט ער זיך לייגן און אַפרוען און וועט איבערקניען,
וואָס ער האָט געגעסן.

גייט צו דער אַקס צום הויז-קאַסטן.
דערזעט ער — אַ הונט ליגט אין הויז-קאַסטן.
דער אַקס וויל נעמען עסן דאָס הויז-
שטעלט זיך דער הונט אויף
און ער עפנט זיין מויל,
און ער שטעלט אויס זיינע ציינער,
און ער נעמט הויך, הויך בילן.
און ער לאָזט נישט דעם אַקס עסן דאָס הויז-
זאָגט דער אַקס: „וואָס לאָזסטו מיך נישט עסן?“
איך בין זייער הונגעריק, איך האָב דעם גאַנצן טאָג
געאַרבעט;

און אויף וואָס דאַרפסטו דאָס הויז?
דו קענסט דען עסן הויז?
דו ליגסט אויף דעם הויז,
אליין עסטו נישט און אנדערע לאָזסטו נישט.
גיי, גיי, הונט, דו ביסט אַ שלעכטער!“

די קו און דאס אינגערלע.

אמאל איז געווען א קו,
א גרויסע ווייסע קו.
איר באַלעבאָס איז געווען אַ שלעכטער,
זייער אַ שלעכטער ;
ער פלעגט איר ניט געבן גענוג עסן :
ער פלעגט איר ניט געבן גענוג הוי,
ער פלעגט איר ניט געבן גענוג שמרוי,
ער פלעגט איר ניט געבן קיין ווארימן טרונק.
איז די קו אנטלאָפן פון איר באַלעבאָס.
זי איז אַרויס פון שטאַל אויפֿן הויף,
און פון הויף איז זי אַרויס אין פעלד.
אין פעלד האָט די קו דערזען אַ שטויג מיט הוי,
אַ הויכן שטויג מיט הוי.

„זייער פליץ,“ — האָט די קו געזאָגט, —
„דאָס איז פאַר מיר, געוויס פאַר מיר;
איך וועל דאָס עסן, עסן צו זאָט,
און אז איך וועל זאָט ווערן,
וועל איך זיך אוועקלויגן און קניען,
איבערקניען, וואָס איך האָב געגעסן.“
און די קו איז צו צום שטויג.
אויף דעם שטויג מיט היי איז געלעגן אַן אינגעלע,
אַ קליין שניין אינגעלע,
געלעגן און געשלאָפן,
געשמאַק געשלאָפן.
האָט די קו דערזען דאָס אינגעלע.
זי האָט זיך אינגעקוקט אין דעם אינגעלע,
און זי האָט אים דערקענט.
דאָס איז געווען דאָס אינגעלע פון איר באַלעבאָס.
„מִהוּ! — האָט געזאָגט די קו. —
דאָס איז דאָך מיין באַלעבאָס אינגעלע.
ער איז אַ נוט אינגעלע,
און ער שלאָפט געשמאַק,
איך וועל אים ניט וועקן,
איך וועל אוועק פון שטויג,
איך וועל מיר גיין צו די קאַרנפּעלדער,
און איך וועל דאַרטן עסן,
זיך אַנעסן צו זאָט.“

און אז איך וועל זאמט ווערן,
וועל איך זיך אוועקלאנגן און קניען,
איבערקניען, וואס איך האב געגעסן.
זי געזונט, אינגעלע! שלאף געזונטערהייט!
און די קו איז אוועק פון שטויג,
אוועק צו די קארנפעלדער,
וואו זי האט זיך אנגעגעסן צו זאמט.

מײן קיעלע.

אוי, ווי ליב מײן רויטע קיעלע איז מיר!
איך האב אנגעריסן גרעזעלאך פאר איר:
עס זיך אן צו זאמט, אוי, קיעלע דו פײן!
זאל דיר וואויל באקומען, רויטינקע דו מײן!

אוי, ווי ליב מײן רויטע קיעלע איז מיר!
כ׳האב א צעבער קליען אויך פארמישט פאר איר,
האבן זאל מײן קיעלע איר עסן צו גענוג,
געבן זאל מײן רויטינקע מיר מילך א פולן קרונ.

א אינגעלע און א פייגעלע.

אמאל איז געווען א אינגעלע,
איז ער געווען א שטיפערל,
א שטיפערל, א שטיפערל.

האט ער געכאפט א פייגעלע,
איז זי געווען א זינגערקע,
א זינגערקע, א זינגערקע.

האט ער געקויפט א שטייגעלע,
א וועקגעזעצט דאס פייגעלע,
דאס פייגעלע, דאס פייגעלע.

האט ער געזאגט צום פייגעלע:
„דו זינג מיר א שוין לידעלע,
א לידעלע, א לידעלע.“

האט אים געזאגט דאס פייגעלע:
„איך זינג נאר שיינע לידעלאך
אין גרינעם שווינעם וועלדעלע.“

דאס טייכל און דאס פויגעלע.

עס לויפט א טייכל, דאס וואסער שפילט.
ביים טייכל שמויזט א בוים.

און אויף דעם בוים, אויף א צווייג,
צווישן גרינע בלעטער,

איז פאראן א נעסט.

אין נעסט זיצט א פויגעלע.

פרעגט דער טייד: „פויגעלע קלוינס!

זאג מיר, וואס זיצסטו אזוי לאנג

אין דיין נעסט?”

זאגט דאס פויגעלע: „איך האב פינה אייעלאך,

פינה קלוינע וויסע אייעלאך,

אין מיין נעסט.

איך דארף זיי האלטן ווארעם.

אין די איינעלאך זיינען קליינע פויגעלאך,
קליינע פויגעלאך באהאלטן.
איד ווארעם זיי מיט מיין ברוסט.
איד ווארעם זיי מיט מיין פערערלאך.
באלד וועלן פון די איינעלאך
ארויס פינף קליינע פויגעלאך.
און איד וועלן זיי עסן געבן,
און איד וועלן זיי האדעווען.
זינג טייכעלע, זינג טייכעלע,
זינג צוליב די פינף קליינע פויגעלאך,
וואס וועלן באלד ארויס פון די איינעלאך.
פרעגט דער טייד: „און דו, מיין בוים,
וואס וואקסן אזוי שנעל
די בלעטער דינע, די גרינע בלעטער?“
ענטפערט אים דער בוים:
„די בלעטער, די גרינע בלעטער מינע,
וואקסן שנעל, וואקסן גיך,
די נעסט צו באהאלטן,
די נעסט צו פארדעקן.
עס זאל די קאץ, די אלטע שלעכטע קאץ,
ניט געפינען און ניט אויפעסן
דאס פויגעלע, די מאמען,
און די קלייניקע פויגעלאך,
וואס וועלן באלד ארויס פון די איינעלאך.“

דער פוקס און דער באַק.

עס איז געוועזן אַ פוקס.
איז דער פוקס געוועזן הונגעריק.
איז ער געגאנגען זוכן עסן.
איז ער געקומען צו אַ ברונעם.

ער איז ארויפגעשפרונגען אויף אַ ווינטל פון ברונעם:
ער האָט געוואָלט זען, וואָס איז ברונעם איז.
האַט ער זיך - אויסגעגלייטשט און ער איז אַריינגע-
פאלן אין ברונעם.

זעט דער פוקס — עס איז שלעכט:
דער ברונעם איז טיף, און ער קען ניט אַרויס.
ער שפּרינגט און ער שפּרינגט — און ער קען ניט
אַרויס.

גויט פאַרבני אַ באַק.
אַן אַלטער, אַלטער באַק.
ער גויט און קניט און טרויסלט מיט

זיין באַרד.

הערט דער באַק, איינער איז אין
ברונעם.

שמעלט ער זיך אויף זינע הינד-
טערשמע פיס און קוקט אַריין אין
ברונעם.

זעט ער דארטן דעם פוקס.
פרעגט דער באַק : „וואָס טוסטו דארט, פיקסל?“
— „איך טרינק דאָ דאָס מייערע זיסע וואַסער.
קום אַראָפּ, וועסטו אויך טרינקען.“
און דער באַק איז געווען דאָרשטיק.
איז ער אַרײַנגעשפרונגען אין וואַסער.
איז דער פוקס אַרױפגעשפרונגען צום באַק אויף דעם
רוקן.

און פון רוקן איז ער אַרױפגעשפרונגען אויף זײַנע
הערנער, און ער איז אַרױסגעשפרונגען פון ברונעם.
און ער האָט געלאַכט און האָט געזאָגט :
„אַ גוטן טאָג, גוטער באַק!
דו ביסט אַ נאַר און איך בין אַ קלוגער;
ביסטו אַרײַן, און איך בין אַרױס.
ווייטער זאַלסטו ניט גלױבן אין אַלע,
וואָס יעדער אײַנער זאָגט דיר.
פריער געפין אויס, צו עס איז ריכטיק.“

די אלטע פרוי און די מויו.

אמאל איז געוועזן אן אלטע פרוי,
האט זי געוואוינט אין אן אלט הויז.
אין הויז איז געוועזן אן אלמער אן אלטער,
אין אלמער באהאלטן א מויו.
אוינמאל, בניאכט, ליגט די אלטע און שלאפט
הערט מיט אמאל זי — א סקרוד און א ריס.
שפרינגט גלייך די אלטע אראפ פון איר בעט,
כאפט אירע שטעק-שיך ארויף אויף די פיס,
דרויט אין דעם לעמפל דאס פניער ארויס,
ביזט זיך ארונטער און קוקט אונטער טיש.
ניטא דארטן קיינער. גייט זי צום

שטול,

ביזט זיך ארונטער און קוקט אונ-

טער שטול.

ניטא דארטן קיינער. גייט זי צום

בעט.

ביזט זיך ארונטער און קוקט אונ-

טער בעט.

ניטא דארטן קיינער. גייט זי צום

אלמער, עפנט דאס טירל פון אלמער און — ברודר! ...

א מויו שפרינגט פון דארטן א גרויסע ארויס.

א שפרונג — און זי איז אונטער
 שטול. און פון דארטן א לאף — און
 זי איז אונטער טיש. און פון דארטן
 א טאנץ — און זי איז אונטער בעט.
 און עס האט באהאלטן זיך דארט
 אין א ווינקל די מויל.
 דערשראקן האט שטארק זיך די
 אלט-אלטע פרוי.

די הענט אירע טרויסלען זיך, עס קלאפן די ציין.
 זי זעצט זיך אוועק אויף א הארט-הארטן שטול.
 זי שפארט אן דעם קאפ אויף די הענט. זי וויל שלאפן.
 זי וויל אבער מער זיך ניט לויגן אין בעט.
 אזוי איז די אלטע, — דערשראקן צום טויט
 דורך א מויל, דורך א נארישער מויל, —
 ניט געשלאפן שוין מערער די גאנצענע נאכט.

א היזל אויף ווינטער.

עס איז אוועק דער זומער, — עס איז געווארן קאלט.
 די שעפס האט אין איר ווארימן מאנטל אויך דער-
 פילט די קעלט.

גויט זי, די שעפס, אין וואלד: זי וויל
 זיך דארטן אויפבויען א היזל.
 גויט זי און גויט און באגעגנט א גאנז.

— וואוהין גויסטו, שעפס ? — פרעגט

די גאנז.

— איך גיט אין וואלד זיך בויען א הויז.

— נעם מיך מיט, וועל איך דיר העלפן.

— מיט וואס קענסטו העלפן ? — פרעגט די שעפס.

— וואס קענסטו טאן ?

— איך קען אנקלייבן מאך און אנשטאפן עם מיט

מיין שנאבל אין די לעכער צווישן די קלעצער.

— גוט, קום מיט מיר.

גייען זיי בוידע — די שעפס און די גאנז.

גייען זיי און גייען און באגעגענען א האז.

— וואוהין גויט איר ? — פרעגט דער

האז.

— מיר גייען אין וואלד זיך בויען א הויז.

— נעמט מיך מיט, איך וועל איך

זעלפן.

— מיט וואס קענסטו העלפן ? — פרעגט די שעפס

און די גאנז. — וואס קענסטו טאן ?

— איך קען אפגאנג פלעקער און אונטערשפארן

דאס הייזל.

— זייער גוט, קום מיט אונז.

גייען זיי זאלבעדריט : די שעפס, די גאנז און דער

האז.

גויען זיי און גויען און באגעגענען א

האָן.

— וואוהין גייט איר? — פֿרעגט דער

האָן.

— מיר גויען אין וואַלד זיך בויען אַ הויז.

— נעמט מיר מיט, — זאָגט דער האָן, — איך וועל

איך העלפֿן.

— מיט וואָס קענסטו העלפֿן? וואָס קענסטו טאָן?

— איך קען קרוייען אין דער פֿרי און אויפֿוועקן איך

אין צייט.

— זייער גוט. קום מיט אונז.

זינען זיי אַלע געגאנגען און געקומען אין וואַלד.

זיי האָבן זיך אויסגעזוכט אַ גוטן פֿלאַץ און געגומען בויען

אַ הויז.

די שעפֿס האָט געבראַכט צו שלעפֿן קלעצער און

צוזאַמענגעלויגט דאָס הויז.

די גאַנז האָט אָנגעריסן מאַך און מיט איר שנאָבל

אָנגעשטאַפט די מאַך אין די לעכער צווישן די קלעצער,

עס זאָל ניט אַרײַנבלאָזן קיין ווינט.

דער האָן האָט אויסגעזוכט פֿלעקער, אָפֿגעגאַנגט זיי,

געמאַכט שאַרף און אונטערגעשפּאַרט דאָס הויז, דער

ווינט זאָל עס ניט אינוואַדירן.

און דער האָן האָט געקרוייעט און געוויזן די צייט

נאָך בעסער פֿון אַ זייער.

אזוי האבן זיי אלע דורכגעלעבט דעם ווינטער אין
ווארימקייט.

זיי פלעגן אפט כאפן א שמועס צווישן זיך און דער-
צוויילן איינער דעם אנדערן וועגן זייער לעבן זומערצייט.
זיי האבן געווארט, ביז די זון וועט אנהויבן שטארקער צו
ווארימען.

און אז די זון האט אנגעהויבן שטארקער צו ווארי-
מען, האבן זיי פארלאזט דאס הייז און זיינען אוועק אין
דער פרייער וועלט אריין.

דער פעטער שנייער.

גלעקלאך קלינגען: גלייך-גלייך-גלאן

פון די ווייסע ווינטן.

עמיץ קומט א ווייסער אן

אויף א גרויסן שליטן.

קליפ-קלאפ! קליפ-קלאפ! — באלעכאם,

עפן אויף דעם טויער!

קליפ-קלאפ! קליפ-קלאפ! — „ווער איז דאס?“

— איך, דער פעטער שנייער...

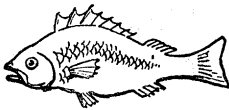
— „נו, טא גיי געזונטערדייט!

קומט די מענשן וועקן“...

אין דער נאָרע אויף דער קייט
נעמט דער הונט זיך וועקן;
אויפֿן בוידעם קרייט דער האָן.
— הינדא, פעטער שנייער!
גלעקלאַך קלינגען: גלייך-גלייך-גלאָן —
אין די ווייסע ווינטן.

די שלעכטע קאץ.

געבראכט האָט פא א פישעלע,
א גאָרנס און א שוינס;
איך האָלט עס אין א שיסעלע,
א שיסעלע א ריינס.

געקויפט האָט מא א פויגעלע,
א פויגעלע וואָס זינגט;
איך האָלט עס אין א שמניגעלע,
ער צוויטשערט, טאַנצט און שפּרינגט.

דאָס פישעלע אין שיסעלע —
עס שווימט זיך שטיל אַרום;

איך בעט עס: „זינג א ביסעלע!“
עס שווימט זיך ווייטער שטום.

איך נעם זיך צו מיין פונגעלע: „זינג
— „אין שיסל שווימען גו!“

עס פינטלט מיט אן אייגעלע,
און צאפלט זיך אזוי.

כ'בלייב זיצן ביווערטהייט אליון,
עס ווערט מיר אזוי טריב;
צו מיר שפרינגט צו דאס קעצל קליין,
און מורקעט אזוי ליב.

איך גלעט עס צארט און גלעט, און גלעט,
און דרימל אזוי איין;

מיר דוכט — צו מיר קיין איינער וועט
ווי קעצל צערטלאך זיין.

כ'שמו: אויף, רייב אויס אן אייגעלע,
זע: קעצלס מויל איז רויט;

מיין פישעלע, מיין פונגעלע —
זי זינגען ביווערטהייט...

די קאץ און דער פוקס.

אמאל האט א קאץ געשפאצירט אין וואלד. אונטער א גרינעם בוים האט זי באגעגנט א פוקס.

— גוט מארגן, טייערער פוקס! — האט זיך די קאץ צו אים געווענדט. — איך בין אזוי צופרידן, וואס איך האב דיר באגעגנט. וואס מאכסטו עפעס?

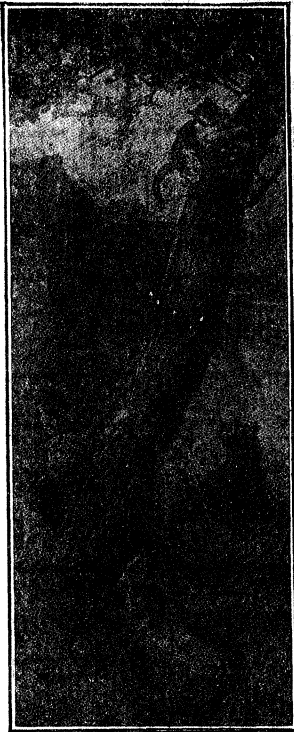
דער פוקס איז געווען א גרויסהאלטער. ער האט א קוק געטאן אויף דער קאץ, האט איר אבער גארנישט ניט געענטפערט. ערשט שפעטער האט ער איר אזוי געזאגט:

— אומגליקלאך באשעפעניש וואס דו ביסט! ווי וואגסטו צו דערן מיט איינעם, וואס איז פיל, פיל קליינער איידער דו? וואס ווייסטו דען אזוינס, וואס האט עפעס א ווערט?

— איך ווייס טאקע ניט פיל, — האט די קאץ געזאגט, — איך קען נאר איין קונץ. — וואס איז דאס פאר א קונץ? — האט דער פוקס געפרעגט.

— איך קלעטער ארויף אויף א בוים, ווען הינט יאגן זיך נאך מיר. דאס איז מיין קונץ.

— דאס אלץ? — האט דער פוקס געלאכט. — איך קען הונדערט קונצן בעסערע ווי דער. קום מיט מיר, וועל איך דיר באווייזן, ווי אזוי מען באפרייט זיך פון הינט.

איז די קאץ געגאנגן מיט דעם
פוקס ווייט אין וואלד אריין.

פלוצלונג איז אָנגעקומען א יע-
גער. ער האָט מיט זיך געהאַט
פיר שנעל-לויפנדיקע הינט.

די קאץ איז גלייך צוגעלאָפן
צו אַ בוים און האָט אַרויפגעקלע-
טערט גאנץ הויך. די געדיכטע
גרינע בלעטער האָבן זי אינגאנצן
פאַרשטעלט.

— און איצט, פריינד פוקס, —
האָט די קאץ אויסגערופן, — בא-
ווייז איינעם פון דינע קונצן.

אַבער דער פוקס האָט ניט געוואוסט, וואָס צו טאָן.
ער איז אומגעלאָפן הין און הער, ביז די הינט האָבן אים
אַנגעיאָגט.

ווען דער פוקס האָט דערפילט אויף זיך די שאַרפע
ציין פון די הינט, האָט ער אויסגערופן: „אַ, ווען איך
וואָלט געוואוסט בלויז איין זאַך, אַבער גוט, וואָלט איך
דאָך איצט ניט פאַרלאָרן מיין לעבן!“

דער פוקס און די ווינגטרויבן.

א פוקסל גייט פארבי א ווינגטארטן,
און טרויבן זעט ער וואקסן דארטן...
אים ווילט זיך זייער געניסן
פון דעם געשמאקן ביסן:
ער האט אן אפעטיט א שטארקן;
נאר ס'איז צו הויך דער פארקן.
ער קוקט אהין, אהער —
ארנינקריכן איז זייער שווער...
„עט, — זאגט ער, — כימיין,
די טרויבן זינגען נאר פון ווינטן שוין.
עס קאן זי נאר ניט עסן קיינער,
ווייל תייליק מאכן זיי די צייגער.“

דאס קעצל און דער הונט.

איך האב געהאט א קעצל א שיינס, שווארץ און ווייס.

איך האב איך געהאט א הונט, א גרויסן הונט. ער איז געווען אזוי גרויס, אז איך האב געקענט פארן רייטן-דיק אויף אים. איך האב אים א נאמען געגעבן „העלד“.

מיד האבן געוואוינט אויפ'ן ברעג פון א טייכל. ביים טייכל האבן געוואקסן ביימער.

איינמאל האט מ'ין קעצל ארויפגעקלעמערט אויף א בוים ביים ברעג טיך און איז פון דארטן אראפגעפאלן אין וואסער אריין.

איך האב ניט געוואוסט, וואס צו טאן, ווי צו העלפן דער קאץ. איך בין געווען זיכער, אז זי וועט זיך דערטרייבן קען.

איך בין געשטאנען ביים טיך און האב געוויינט.

פלוצלונג איז געקומען צוליפן העלד.

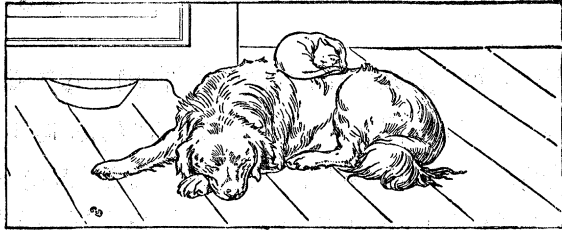
ווי נאר ער האט דערזען די קאץ אין טייכל, איז ער אריינגעשפרונגען אין וואסער און מיט די ציינער ארויס-געשלעפט די קאץ.

א, ווי קאמיש זי האט דעמאלט אויסגעזען, די קאץ, מיט אירע נאסע צעפאטלטע האר!

איך האב זי א רוף געטאן, אבער זי האט ניט גע' וואלט גיין. זי איז אנטלאפן אין הויז אריין.

א ביסל שפעטער בין איך אריין אין הויז — א קוק
מאן, וואס זי מאכט.

וואס, דענקט איר, האב איך דערוען?
הערד איז געלעגן אויפ'ן דיל און געשלאפן.
און בני אים אויפ'ן רוקן איז געלעגן דאס קעצל און
האט אויך רואיק געשלאפן.

דער וואלף, דאס פערד און דער באדאן.

1

דער וואלף איז געווארן הונגעריק, איז ער אוועק צו
א פערד און אים געזאגט:

— הער אויס, פערד! איך בין הונגעריק און איך
ויל דיר אויפעסן.

— זייער גוט, — האט דאס פערד געענטפערט, —
אבער איך האב פארשמאכט א פוס מיט א לאנגן משוואק.
און וועסטו מיר אויפעסן מיט'ן משוואק, וועסטו זיך דער-
ווערן. נעם דערפאר פריער ארויס דעם משוואק פון
פוס, דערנאך וועסטו מיר אויפעסן.

— גומ. — האט דער וואָלף אינגעשטימט.

האט דאָס פּערד אויפגעהויבן זיין הינטערשטן פּוס, און ווען דער וואָלף איז צוגעגאנגען נאָענט אַרויסשלעפּן דעם טשוואַק, האט דאָס פּערד אים אזא קלאַפּ געגעבן מיט זיינע הינטערשטע פּיס אין קאָפּ אַרײַן, און דער וואָלף האט זיך דרײַ מאָל איבערגעדרייט. און דאָס פּערד איז אַנטלאָפּן.

2

גייט דער וואָלף ווייטער און באַגעגנט אַ באַראַן.

— באַראַן, איך מוז דיר אויפּעסן, איך בין הונגעריק:

— זייער גוט, עס מיך אויף, אויב דו ווילסט. —

ענטפּערט דער באַראַן. — נאָר עס זאָל דיר זײַן לײכטער, וועל איך זיך שטעלן אויפּן בערגל און וועל אַרײַנשפּרינגן גען גלייך צו דיר אין מויל אַרײַן.

האט זיך דער וואָלף געשטעלט אונטערן בערגל און

געעפּנט זײַן מויל, דער באַראַן זאָל אים אַרײַנפּאַלן גלייך

אין מויל אַרײַן. און דער באַראַן איז אַרויף אויפּן בערגל

און האט זיך מיט זײַן גאַנצער קראַפּט געלאָזט לויפּן צום

וואָלף.

און ער האט מיט זיינע הערנער אזא שטאַרקן קלאַפּ

געגעבן דעם וואָלף אין קאָפּ אַרײַן, און דער וואָלף האט

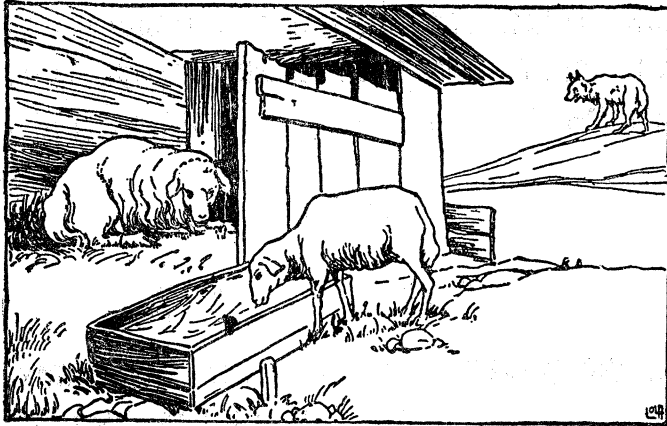
זיך איבערגעדרייט.

און ווען דער וואָלף איז צו זיך געקומען און זיך

אַרומגעקוקט, האט ער שוין מער דעם באַראַן ניט געזען.

די צוויי שעפסן.

אמאל האבן צוויי שעפסן געוואוינט אין איין שטאל.
אבער זיי האבן שטארק פיינט געהאט איינע די אנדערע.
יעדע איינע פון די שעפסן האט זיך געהאלטן פאר
בעסער פון דער אנדערער.
יעדע איינע פון זיי האט געדענקט, אז זי איז שענער
און גרעסער און האט מער וואל פון דער אנדערער.

אינמאל איז געקומען א וואלף און האט געוואלט
אויפעסן איינע פון די שעפסן.
„העלף מיר פארטרייבן דעם וואלף!“ — האט די
שעפס געבעטן די אנדערע. — אלזיין איז מיר אוממעגל-
רפאך אים בניצוקומען. אבער ווען דו העלפסט מיר, וועלן
מיר זיין אין צווייען און מיר וועלן אים קענען פארטרייבן.“
— וואס ארט מיך פאר דיר? — האט די אנדערע

שעפס זיך אויסגעלאכט. — פון מיננטוועגן זאל ער דיך
אויפעסן.

דער וואלף איז צוגעקומען און האט די שעפס טאקע
אויפגעגעסן.

אבער אויף מארגן איז דער וואלף ווידער געקומען
און האט זיך גענומען פאר דער צווייטער שעפס.

די שעפס האט דערזען, אז איר ענדע איז נאענט,
האט זי געוויינט און געטראכט:

„יענע שעפס איז געווען גערעכט. ווען איך וואלט
איר געכטן געהאלפן פארטרייבן דעם וואלף, וואלט איך
היינט אויך געבליבן לעבן. און אזוי קומט איצט מיין
טויט.“

צוויי פריינד.

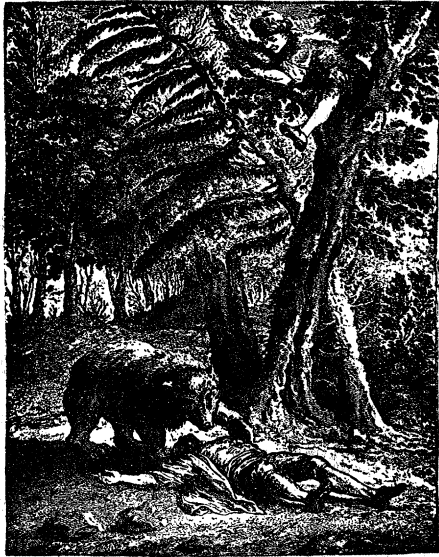
צוויי פריינד זינגען געגאנגען צוזאמען אין וועג.
פלוצלונג האבן זיי באגעגנט א בער.

אוינער פון זיי האט גלייך פארגעסן אן זיין פריינד,
איז צוגעלאפן צו א הויכן בוים, וואס איז געשטאנען נישט
ווייט פון וועג, און האט אויף אים ארויפגעקלעמערט.

דער צווייטער האט געזען, אז ער איז געבליבן
אוינער אליין און אז ער קאן זיך נישט שמעלן אליין אנט-
קעגן א בער. האט ער זיך א ווארף געטאן אויף דער ערד
און זיך געמאכט, ווי ער וואלט געווען טויט. ווייל ער

האט אמאל געהערט זאגנדיק, אז א בער טשעפעט קיין
מאל ניט קיין טויטן קערפער.

דער בער איז צוגעגאנגען צו אים און אנגעהויבן
ארומשמעקן. ער האט ארומגעשמעקט זיין נאז, זיינע
איערן, זיין ברוסט. אבער דער מאן איז געלעגן אומבא-
וועגלאך און האט איינגעהאלטן דעם אטעם. דער בער

האט געמונגט, אז דער מאן איז טויט, האט ער אים ניט
געטשעפעט און איז אוועק ווויטער.

ווען דער בער איז שוין געווען ווייט, ווייט אוועק,
איז דער צווייטער מאן אראפ פון בוים. ער איז צוגע-
גאנגען צו זיין פריינד און געזאגט:

— איך האב געזען, ווי דער בער האט דיר עפעס

געשעפטשעט אויפ'ן אויער. קאנסטן מיר ניט דערציילן,
וואס האט ער דיר געזאגט?
— יא, געוויס; — האט יענער געענטפערט; —
דאס איז ניט קיין סעקרעט. ער האט מיר געזאגט, איך
זאל ווייטער ניט האבן צו מאן מיט מענשן, וואס פאר-
לאזן זייערע פריינד, ווען עס קומט א נויט.

דער אלטער לייב.

א לייב איז געווארן אלט און שוואך. ער האט מער
ניט געקאנט לויפן און שפרינגען. ער האט געמוזט
בלייבן ליגן אין זיין הייל. און ער איז געווען שטארק
הונגעריק.

דערזעט ער, עס לויפט פארביי א העועלע.
— גוט מארגן, הער האז! — האט זיך אפגערופן
דער לייב. — דו זעסט, איך בין קראנק. קום אריין גע-
וואר ווערן מיר.

— א דאנק דיר, הער לייב! — האט דער האז גע-
זאגט; און ער איז אריין צום לייב אין הייל. אבער ער איז
פון דארטן שוין מער ניט ארויס.

ליגט ווייטער דער לייב ביים אריינגאנג פון הייל.
זעט ער — עס גייט פארביי א הונט.
— גוט מארגן, הער הונט! — שטעלט אים אפ דער
לייב. — דו זעסט, איך בין קראנק און שוואך, און דו

גויסט גאר ניט אריין געוואָר ווערן מיר, זען, וואָס איך
מאָך?
— אַ דאַנק דיר, הער לייב! — האָט דער הונט גע-
זאָגט; און ער איז אַריין צום לייב אין הייל. אַבער ער איז
פון דאָרטן שוין מער ניט אַרויס.
און ווידער האָט דער לייב זיך געלויגט ביים אַרניג-
גאַנג פון הייל. זעט ער — עס גייט פאַרביי אַ פּוקס.

— אַ גוט מאַרגן דיר, הער פּוקס! — האָט זיך צו
אײַם דער לייב געווענדט. — זעסט, איך בין קראַנק אין
שוואַך. טאַמער וואָלסטו אַריין צו מיר געוואָר ווערן מיר
אַ ביסל.
— אַ גיין, אַ גרויסן דאַנק דיר פאַר דיין אינלאַדונג,
הער לייב! — האָט דער פּוקס געענטפּערט. — איך האָב
געזען, ווי דער האַז און דער הונט זינגען אַריין צו דיר אין
הייל, אַבער איך האָב ניט געזען, ווי זאָלן פון דאָרטן
אַרויס.

דער לייב און די מויו.

א לייב איז געשלאפן.

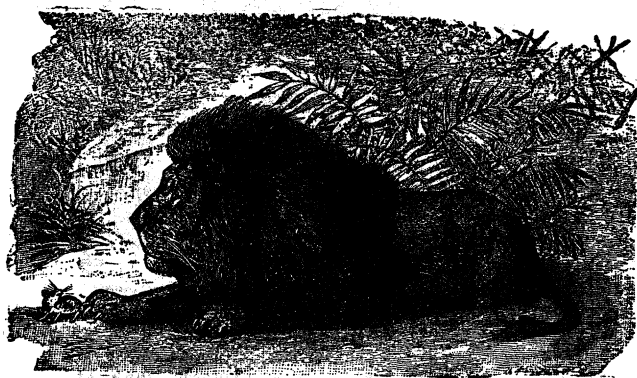
א קליין מיזעלע איז דורכגעלאפן איבער אים.

דער לייב האט זיך אויפגעכאפט און געכאפט דאס

מיזעלע.

דאס מיזעלע האט זיך גענומען בעסן בנים לייב,

ער זאל זי אפלאזן.

„וועסטו מיך אפלאזן, — האט געזאגט דאס מיזעל-

לע, — וועל איך דיר אויך אמאל צונוי קומען. איך וועל

דיר נאך אמאל מיט עפעס העלפן.“

דער לייב האט זיך אויסגעלאכט פון דעם קליינעם

באשעפעניש. נאך ער האט דאך אפגעלאזט דאס מיזעל-

לע.

אין א צייט ארום איז דער לייב אריינגעפאלן אין א

געזי. ער האט שרעקלאך געברומט און געריסן זיך.

דאס מינוזעלע האט דערהערט דאס ברומען פון לויב. איז זי געקומען צו לויפן.
זי האט מיט אירע שארפע צינדלאך איבערגעביסן די שטריק פון נעץ און באפרייט דעם לויב.

דעמאלט האט דאס מינוזעלע געזאגט צום לויב:
— „זעסט — דו האסט זיך אמאל אויסגעלאזט פון מיר. דו האסט נישט געגרייבט, אז אזא קליין באשעפעניש ווי איך זאל דיר קענען העלפן.
„איצט זעסטו אבער, אז א קליין מינזל קען אמאל העלפן א גרויסן לויב.“

דער העלפאנד און דער שניידער.

אין א שטעטל האט געוואוינט א שניידער. ער האט אלעמאל געארבעט בנים פענסטער, וואס איז ארויסגע- גאנגען צום גאס.

זייער אפט פלעגט פארביי דעם

פענסטער דורכגיין א העלפאנד.

דער שניידער פלעגט אים אמאל

דערלאנגען א שטיקל ברויט, אמאל

א שטיקל צוקער, אמאל א קאר-

טאפל. און די קלוגע באשעפעניש

פלעגט יעדעס מאל אויסשטרעקן איר לאנגע נאז און צו- נעמען דאס געשאנק.

אוינמאל איז דער שניידער געווען שלעכט גע-

שטימט; צי ער איז געווען ניט געזונט, אדער ער האט

הינט צופיל געארבעט — ווער ווייס אים?

ווען דער העלפאנד איז דאס מאל צו אים צוגעגאנג-

גען און אויסגעשטרעקט זיין נאז, האט אים דער שניידער

א שטאך געטאן מיט זיין נאזל און אוועקגעטריבן.

דער העלפאנד איז אוועקגעגאנגען. נאך איז א

ביסל צייט ארום, ווען ער האט זיך צוריקגעקערט אהיים,

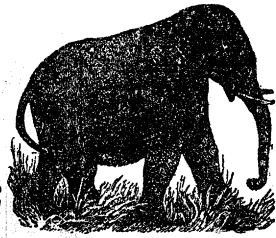
האט ער אויפ'ן וועג אריינגעצויגן פון בלאטע א פולע

נאז מיט וואסער.

און ווען ער איז פארבייגעגאנגען דעם שניידער,

האט ער אים אפגעגאסן פון אויבן ביז אראפ:

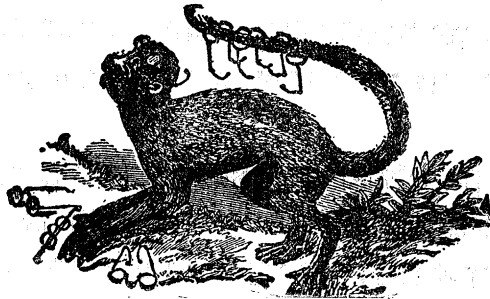
„אט האסטו דיר פאר'ן שטאך!“

די מאלפע און די ברילן.

א מאלפע איז געווארן אלט. און אז זי איז געווארן אלט, זינען איר די אויגן געווארן שוואך, און זי האט אגריגעוויבן שרעכט צו זען.

אבער די מאלפע האט אויף דעם געלוינט נישט פיל אכט. זי האט געהערט פון מענשן, אז אט די קרענק קען מען זייער ליכט אויסהוילן. מען דארף נאר אנטאן ברילן.

איז די מאלפע געגאנגען און זיך אינגעקויפט א גאנצע טויז ברילן. זי האט אומגערדייט די ברילן הין און הער אין אלע זייטן. זי האט זיי אנגעטאן אויפן שטערן, האט זיי אנגעמאסטן אויפן האלץ, האט זיי אנגע- האנגען אויפן עק. זי האט זיי געשמעקט און געלעקט. אבער די ברילן האבן איר נישט געהאלפן. זי האט נישט אנגעהויבן צו זען בעסער ווי פריער.

— צו אלדי שווארצע יאר! — האט די מאלפע אויסגעשריען. — א נאר איז דער, וואס הערט זיך צו צו די אלע מעגשלאכע רייד! פון היינט אן און ווייטער וועל

איך זיך מער ניט צוהערן צו דעם, וואָס מעגשן דערצוילן,
ווייל אלץ, וואָס זיי זאָגן, איז ליגן!
און זי האָט געכאַפט דאָס גאַנצע בינטל ברילן און
א טראַסק געגעבן אָן אַ שטיין און צעבראַכן זיי אויף
ברעקלאַד.

א באַראַטונג פון די מיין.

די מיין האָבן זייער פיל געליבט פון דער גרויזאַמער
קאַץ. זי האָט שוין דערוואַרגן הונדערטער פון זיי, פאַר-
וואונדערט טויזנטער. זיי האָבן איבער איר שוין לעבן ניט
געקאַנט.

האָבן די מיין זיך איינמאַל פאַרזאַמלט און גענומען
טראַכטן, ווי צו באַפרייען זיך פון זייער אייביקן פיינט,
פון דער קאַץ. יעדע איינע פון די מיין האָט אַרויסגעזאָגט
איר מיינונג.

נאָך פיל רעדן, האָבן זיי אויס-
געפונען אַ גוט מיטל: די קלינגסטע
פון די מיין האָט זיי געראַטן, מען
זאל אויפהענגען דער קאַץ אַ גלעקל
אויפן האַלז. דעמאָלט וועט מען
הערן, ווען זי גייט, און די מיין וועלן
באַצייטנס אַנטלויפן.

דער מיטל איז טאַקע געווען
אַ גוטער; נאָך די מיין זיינען דאָר.

ניט געהאלפן געווארן, ווייל צווישן אלע מיני האט זיך
ניט געפונען קיין איינע, וואס זאל זיין גענוג דרייסט און
נעמען אויף זיך דורכצופירען דעם פלאן. קיין איינע פון
די מיני האט ניט געוואגט אנצוהענגען דאס גלעקל דער
קאץ אויפ'ן האלז.

דער האז און די פרעש.

אין וואלד האט געלעבט א האז.

ער איז געווען שוואך און שרעקעדיק. ער האט זיך
געשראקן פאר די יעגער און פאר די הינט, פאר פיל רויב-
פויגלען און פאר אנדערע באשעפענישן.
און דעם האז האט זיין לעבן דערעסן. ער האט ביי
זיך געטראכט:

„איך בין די אומגליקלאכסטע באשעפעניש אויף
דער וועלט. איך בין שוואכער פאר אלעמען.
„איך האב ניט קיין שארפע ציין, קיין שארפע נעגל,
קיין הערנער און קיין קראפט, מיט וואס זיך צו באשיצן,
ווען מען פאלט אויף מיר אן.
„פאר יעדן איינעם שרעק איך זיך, פאר יעדן איי-
נעם ציטער איך.“

„וואס טויג מיר אזא לעבן? איידער אזא לעבן, איז
שוין בעסער דער טויט!“
און דער האז איז אוועקגעלאפן צום טיך. ער האט

געוואלט אריינשפרינגען אין וואסער און דערטרינקען זיך.

ווען דער האָז איז צוגעלאָפן צום טייכל, זיינען אויפן ברעג געזעסן עטלאכע פרעש און געווארימט זיך אויף דער זון.

ווי נאָר די פרעש האָבן דערזען דעם האָז, האָבן זיי זיך דערשראָקן און זיינען איינגער נאָכץ אנדערן שנעל אריינגעשפרונגען אין וואסער אריין.

ווען דער האָז האָט דאָס דערזען, האָט ער זיך אָפּ געשטעלט און אַ טראַכט געטאָן :

— הויסט דאָס — איך בין נאָך ניט דאָס שוואַכסטע באַשעפעניש אויף דער וועלט. עס זיינען פאַראַן באַשע־פענישן, וואָס זיינען נאָך שוואַכער פּון מיר און שרעקן זיך פאַר מיר. און דאָך לעבן זיי. אויב אַזוי, מעג איך נאָך אויך לעבן.

און דער האָז האָט זיך אויפגעהויבן און איז אַוועק געשפרונגען צוריק אין וואַלד אַריין אַ פּרילאָכער און אַ צופרידענער.

דער פּרילינג.

מער נישט קיין שנייעלע,

פרעסטעלע, קעלט.

שמילינקע ווינטעלאך

רוישן אין פעלד,

וועקן די גרעזעלאך,

גלעטן די בלום ;

סוידלען אין בוימעלאך,

שטיפן ארום.

— פּי-פּי-פּי ! פּוּנגעלע,

פּרין אין דיין פעלד.

— קווא, קווא, קווא ! ענטעלע,

ס'טייכעלע קוועלט.

— זום, זום, זום ! בינעלע,

ס'בלימלע בלייט ;

— מע, מע, מע ! שעפעלע,

ס'פאסטוכל הייט.

די נעסט.

מאטל האט באמערקט א נעסט פון פויגלעך אויף
א בוים. ער האט געוואלט צונעמען די יונגינקע פויגל-
לאך און גענומען קלעטערן אויפ'ן בוים.

די מוטער-פויגל האט פארשטאנען, וואס דער אינגל
וויל דא טאן, און זי האט אים געוואלט אפנארן. זי האט
זיך אראפגעלאזט פון איר נעסט, איז אראפגעפאלן אויף
דער ערד און גענומען אומווארפן זיך און צוויטשערן אזוי
אומעטיק, ווי זי וואלט געהאלטן ביים אויסגיין.

מאטל איז גלייך אראפ פון בוים און איז צוגעגאנגען
צום פויגל, וואס האט זיך אומגעווארפן אויף דער ערד.

אבער ווי נאך ער איז צוגעגאנגען גאענט צום פויגל-
געלע און געוואלט עס כאפן, האט עס זיך אויפגעהויבן,
איז אפגעפלוין אביסל ווייטער און זיך ווידער צוגעזעצט.
מאטל איז נאכגעלאפן נאך אים; נאך ווי נאך ער
איז צוגעקומען צום פויגעלע, האט עס זיך ווידער אויפ-
געהויבן און אפגעפלוין ווייטער. מאטל איז ווידער נאכ-
געלאפן נאך אים.

אזוי האט אים דאס פויגעלע פארנארט און אפגע-
פירט ערנעץ און א זייט, ווייט פון נעסט.

דעמאלט האט זיך דאס פויגעלע אויפגעהויבן און
איז פארשוואונדן געווארן. מאטל האט נאכדעם א לאנג-

גע צייט ווי דער געזוכט דעם בוים מיט דער נעסט ; אבער
אומזיסט ! ער האט זיי מער ניט געקאנט געפינען.

פ ר י ל י נ ג .

ווי ס'קומט נאך אן דער פרילינג,
ס'פארשווינדט דער שניי און קעלט, —
דאן ווערט מיט בלויע פיארקעס
באשאטן ס'גאנצע פערד.

די ביימער קריגן בלעטלאך,
די קארשנביימער צווייט ;
די קעצלאך פון די ווערבעס —
זיי ווערן פלוצלונג ניט.

די שווארבן בויען נעסטן
הארט אונטער אונזער דאך ;
דאס צווייטשערן און זינגען —
זאגט מא — איז זייער שפראך.

ווען ס'טונקלט, נעם איך אפטמאל
פון נעסט א שווארב ארויס ;
שרייט מאמע, אז מע טאר ניט —
זיי ברענגען גליק דעם הויז.

מיין באגריסונג.

בני מיין פענסטער איז א גארטן,
און איך האב פארזיגט דארט בלומען,
זינגען פינגערלאך אהינצו
הינט צום ערשטן מאל געקומען.

וועל איך באלד ארויס אין גארטן,
מינע בלומען פריש באגיסן,
וועל איך שוין אין אינוועגס דארטן
מינע ליבע געסט באגריסן.

כיוועל ארויס צו זיי און זאגן:
„א גוט-מארגן, ליבע געסט!
סאיז מיין גארטן פאר איך אפן,
בוט איך דארטן אייער געסט.

איר וועט קענען לוסטיק זינגען,
פריי דא שפרינגען, אומגעשטערט:
וואסער וועט דער טוי איך געבן,
קערנדלאך — די ערד.

און ווען איר וועט קינדער יונגע
פון די איינעלאך אויסבריען,
זאלען זיי זיך פריי דא וואקסן,
ביז זיי וועלן קענען פליען.

ס'איז מיין גארטען פאר איך אפן,
און איר קענט דא רואיק לעבן.

ס'וועט איך קוינער דא ניט יאגן:
איך אריין וועל אכטונג געבן.

און איך וועל זיי קערנער ווארפן:
זאלן זיי עס פריילאך קלייבן,
זאלן זיי זיך פילן היימלאך
און אויף זומער דא פארבלייבן.

די פייגעלאך.

איינער א רייכער מאן האט געהאט א גרויסן סאך.
דער רייכער מאן האט זייער לייב געהאט די ביימער פאר
זייערע געשמאקע פרוכט און די בלומען — פאר זייער
שיינקייט און זיסן גערוד.

אבער די פייגעלאך האט ער פיינט געהאט, ווייל זיי
פלעגן אים מיט זייער פיפטשען ניט לאזן רואיק שלאפן.
איז דער מענש געקומען אין זיין סאך און האט צע-
שטערט אלע פויגל-נעסטן.

די ארימע פייגעלאך זיינען זיך צעפלוין און האבן
זיך שוין מער ניט אומגעקערט אין סאך. דער רייכער מאן
איז געווען זייער צופרידן.

ענדע זומער האט דער באלעבאס צונויפגענומען די

פרוכטן פון זיין סאך און האט געקוואלן פון דער גערע-
טעניש.

ס'איז פארבני דער הארבסט, דערנאך דער ווינטער,
און ס'איז ווידער געקומען דער פרילינג. נאך די פאר-
טריבענע פייגעלאך האבן זיך ניט צוריקגעקערט אין סאך,
און זייער פיפטשען האט זיך שוין דארט מער ניט גע-
הערט.

דערפאר אבער האבן זיך אין סאך אויסגעהאדעוועט
זייער פיל ווערים, וואס האבן אפגעפרעסן סני די בלומען,
סני די בלעטער פון די ביימער; און אז ס'איז געקומען דער
זומער, זיינען אין סאך קיין פרוכט ניט געווען.

איצט האט דער נאלעבאס פון סאך פארשטאנען,
אז די פייגעלאך האבן פארהיט זיין גארטן פון די ווערים.
ס'האט אים איצט פארדראסן, וואס ער האט די פייגעלאך
פארטריבן.

דער ראב און דער קרוג.

א ראב האט שטארק געוואלט מרינקען. ער איז שיד נישט געשטארבן פאר דארשט.

האט דער ראב דערזען פון דער ווייטן א קרוג. ער האט געמיינט, אז ער וועט קריגן וואסער אין קרוג. איז ער שנעל געגאנגען נעמען דאס וואסער און מרינקען.

אין קרוג איז טאקע געווען וואסער, אבער דאס וואס-סער איז קרוג איז געווען זייער נידעריק, און דער ראב האט עס ניט געקאנט דערלאנגען.

דער ראב האט געוואלט איבערקערן דעם קרוג, אבער ער האט דאס ניט געקענט. דער קרוג איז געווען צו שווער.

האט דער ראב באמערקט ניט ווייט קליינע שטיינדל-לאך און אנגעהויבן ווארפן זיי אין קרוג אריין.

דאס וואסער אין קרוג האט זיך אויפגעהויבן ביזן ברעג. דער ראב האט שוין געקאנט דערלאנגען דאס וואסער, און ער האט געשמילט זיין דארשט.

נוטם פאר נוטם.

א קליין מוראשקעלע איז אריינגעפאלן אין טיך. זי האט ניט געקאנט ווייט שווימען און האלטן זיך אויפן וואסער. נאך א ביסל — און זי וואלט זיך דערטרונקען. האט זי אנגעהויבן שרייען:

„גוואלד, ראטעוועט, ראטעוועט! איך טרינק זיך.“

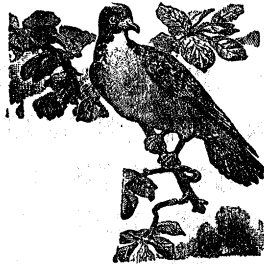
אויף א בוים, ניט ווייט פון

טיך, איז געזעסן א טויב. זי האט

דערהערט דאס געשרי פון דער

מוראשקע און באשלאסן איר צו

העלפן.

זי האט אפגעריסן א בלאט

פון בוים און אריינגעווארפן עס אין וואסער אויף דעם

פלאץ, וואו די מוראשקע איז געווען.

„קריך ארויף, מוראשקעלע, אויפן

בלאט, וועט דיך דער שטראם פון ווא-

סער ברענגען א גאנצע צום ברעג.“

„א דאנק דיר. ליבע טויב,“ — האט די מוראשקע

געענטפערט, — א דאנק דיר פאר דעם באקוועמן שיפל, וואס דו האסט מיר אריינגעווארפן אין וואסער.“
און די מוראשקע איז ארויפגעקראכן אויפ'ן בלאט און איז צוגעשוואומען צום ברעג.

אין עטלאכע טעג ארום האט א יעגער געוואלט שיסן די טויב.

ער האט אנגעצויגן זיין בויגן און געצילט אויף דער טויב. — אט, אט — און ער וואלט זי דערשאסן.

די מוראשקע האט דאס דערזען. איז זי צוגעקראכן און א בים געטאן דעם יעגער אין פוס.

דער יעגער האט זיך א צאפלט געטאן פון ווייטיק און אויסגעשאסן די פיר אן א זייט.

די טויב האט זיך אויפגעהויבן און איז אוועקגעפלוגן.

דער קליינער פיש.

— „היט זיך, קליינער! זאלסט ניט צושווימען נאענט צום ברעג! דער פישער פארווארפט דארט אפט די וואדע זיינע. און אויפ'ן שפיץ וואדע איז אן אנגל, און אויפ'ן אנגל איז א ווערימל. זע, היט זיך, זאלסט ניט כאפן אט דאס דאזיקע ווערימל!“

אזוי האבן די גרויסע פיש געזאגט צו א קליין פיר-
שעלע.

האט אבער דאס פישעלע ניט געפאלגט און איז
צוגעשוואומען צום ברעג. און ביים ברעג האט ער דער-
זען אין וואסער א ווערימל. האט ער געטראכט:

„ווען איך וועל נאך א
הארעלע, א קאפעלע פאר-
זוכן אט דאס ווערימל, קען
עס דען מיר א שאדן טאן?
דאס איז נאריש! איך וועל
דאך נאך פארזוכן.“

און דאס פישעלע איז צו-
געשוואומען נאענט צום ווע-
רימל און עס א ביים געטאן.

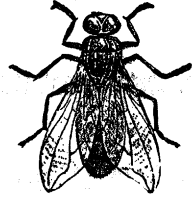
— באץ! עס איז געבליבן
הענגען אויפ'ן אנגל, און דער פישער האט אים גלייך
ארויסגעצויגן פון וואסער.

די פליג.

אמאל איז געווען א פליג.
האט די פליג געלונגט אן אייעלע, א קליין ווייס אג-
עלע.

פון אייעלע איז ארויס א ווערימל, א
קליין ווייס ווערימל.
דאס ווערימל איז געווען א פרעסער.
עס פלעגט אלע מאל זיין הונגעריק און

עסן אלץ, וואס עס מאכט זיך.
ווען דאס ווערימל האט זיך גוט אנגעגעסן, האט ער
זיך געלונגט שלאפן. אין שלאפ איז זיין הויט געווארן
הארט; זיין קאפ איז אויסגעוואקסן; זיינע פיס האבן זיך
אויסגעצויגן. עס זיינען בני אים אויסגעוואקסן פליגלען.
אין א פאר וואכן ארום האט זיין הארטע הויט פלוצ-
לונג געפלאצט. און עס איז פון אים ארויס א יונגע פליג.
די אויגן זיינען בני דער פליג געווען גרויסע. די
פליגלען אירע זיינען געווען דינע און ברויטע און דורכ-
זיכטיקע. אבער זיי זיינען געווען שטארקע.
און די יונגע פליג איז אומגעלאפן איבערן טיש אין
קיך און האט זיך געזוכט עסן.
מער פון אלץ האט די פליג ליב געהאט זיסע זאכן.
קענטיק, זי איז געווען א נאשערן.

די יונגע פליגן.

א פליג האָט געהאַט דרײַ יונגע קינדערלאַך.
האַט די מוטער אָנגעזאָגט די קינדערלאַך:
— „געדענקט, טייערע, היט זיך פאַר דרײַ זאַכן:
פאַר האַניק, פאַר ווייץ און פאַר פייער!“
אַבער די יונגע פליגן האָבן נישט געפאַלגט, וואָס די
מאַמע האָט זיי געזאָגט.

אוינגע פון זיי איז געפלוין און דערווען א טעלער
מיט האַניק. האָט זי געטראַכט: „ווי גוט עס איז דער
האַניק!“ איז זי צוגעפלוין און גענומען ווייץ. אירע פיס
האַבן זיך אַבער צוגעקלעפט, און זי האָט זיך נישט געקאָנט
אַפרייסן. מען האָט זי געכאַפט און געטויט.

די צווייטע איז געפלוין און דערווען א בעכער מיט
ווייץ. האָט זי געטראַכט: „ווי געשמאַק עס מוז זיין אַט
דער ווייץ!“ איז זי צוגעפלוין און גענומען טרינקען.
האַט זיך איר פאַרדרייט דער קאַפּ, און זי האָט זיך דער-
טרונקען אינעם בעכער.

די דריטע איז געפלוין און דערווען — א ליכט
ברענט. האָט זי געטראַכט: „ווי שוין עס איז דאָס פייער
ער!“ איז זי צוגעפלוין צום פייער און איז — פאַרברענט
געוואָרן.

דער ערשטער ארויספלי פון די בינען.

די בין האָט זיך אויפגעכאַפּט פון איר לאַנגן ווײַן־
טערדיקן שלאָף. זי האָט אויסגעריבן די פאַרשלאָפּענע
אויגעלאַך און גענומען וועקן אירע פּריינד: „שטויט
אויף, דער פּריינג איז געקומען!“

די בינען זיינען אַרויסגעפּלויגן פון בינשטאַק און
האַבן דערזען, אז אומעטום לייכט און וואַרימט די זון. זיי
האַבן פּאַנאָדערגעלאָזט זייערע פּליגעלאַך און זיינען
אָועקגעפּלויגן זוכן שפּיץ. זיי זיינען צוגעפּלויגן צום
עפּלבוים און האָבן אים געפּרעגט:

— האָסטו ניט עטוואָס שפּיץ פאַר אונז? מיר זיי-

נען זייער הונגעריק.

— ניין, — האָט געענטפּערט דער עפּלבוים, —

איר זייט געקומען צו פּריי. מיין בליאַכץ האָט זיך נאָך ניט
פּאַנאָדערגעלאָזט.

די בינען זיינען אָועקגעפּלויגן צום קאַרשנבוים און

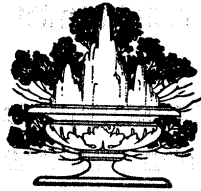
געזאָגט:

— האָסטו פאַר אונז עטוואָס שפּיץ?

דער קארשנבוים האָט געענטפערט:
— קומט צו מיר מאָרגן; היינט האָט זיך נאָך מיין
בליאַכץ ניט געעפנט.

די בינען זיינען געפלוין ווייטער און געקומען צו
דער רויטער טולפע. אין אירע בלומען אבער האָבן זיי
אויך קיין זאפט ניט געפונען.
זיי האָבן זיך שוין געוואָלט אומקערן צוריק אין
בינשטאַק.

פלוצלונג אָבער האָבן זיי באַמערקט אַ טונקל-בלוי
בלימעלעך. דאָס איז געווען אַן איינפאַכע וואַלד-בלום.
זי האָט פאַר די בינען אויפגעעפנט איר בעכערל פול מיט
זיסן זאפט. די בינען האָבן זיך אָנגעזעטיקט און אַהיים
געבראַכט דעם ערשטן האַניק.

די הינדעלאך און די שפין.

דריי קלוינע הינדעלאך האבן

דערוען, ווי א שפין הענגט אראפ

גלייך איבער זייערע קעפ.

— א, וואס פאר א שוונע

שפין! — האבן זיי אלע אויסגע-

רופן. — ווי פעט זי איז! עס וואלט

פון איר געווען א פינער מיטאג!

אבער ווי אזוי נאך כאפט מען זי?

זי איז אביסל צו הויך!

און די שפין איז געהאנגען

אויף איר דינעם שפינוועבס-פאך-

דיס און האט זיך אזוי ווי גערויצט

מיט די הינדעלאך.

— „עס איז א טייערער ביסן,

און עס איז א שאך צו לאזן אים. — האט זיך אפגערופן

דאס אינגסטע הינדעלע. — אבער מיר וועלן אים קוינמאל

ניט כאפן, אט אזוי ווי מיר שטייען דא אויף דער ערד.

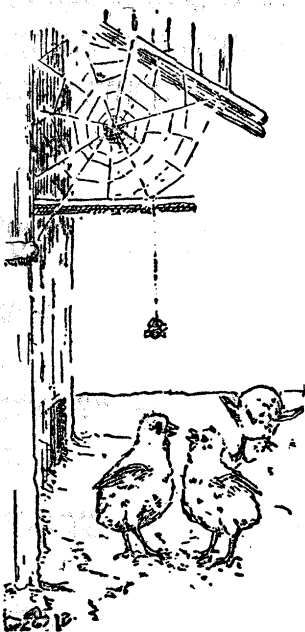
בעסער זאל איינער פון אונז געניסן פון איר, איידער קיין-

נער ניט. לאזט מיר ארויפשפרינגען צו איר אויפן רוקן,

וועל איך זי גלייך כאפן!”

אבער די אנדערע הינדעלאך האבן ניט איינגע-

שטימט. יעדעס פון זיי האט אליין געוואלט כאפן די שפין.

האָבן זיי זיך אָנגעהויבן צו קריגן און צו בײַסן איינס
דאָס אַנדערע מיט די שנאָבלען.

און ווען זיי זיינען אויף אַ וויילע אָפּגעשטאַנען איינס
פּונ'ם אַנדערן און אויפגעהויבן די קעפּ אין דער זײַך, —
ערשט די שפּין איז שוין פאַרשוואַנדן געוואָרן.

עפּל-בײַמעלע.

אין גאַרטן שטײט אַ בײַמעלע
מיט בלימעלאַך באַדעקט.

„דו וועסט אונז געבן עפעלאַך?“ —
האַב איך בײַ אים געפרעגט.

— „איך וועל דיר געבן רױטינקע
פיל עפל און אַ צאַל,

נאָר בעט דעם בײַזן ווינטעלע,
אז ער ניט בלאָזן זאַל!

„דו ווינטעלע, דו שנייערע,
דו בלאָז דאָ ניט אַרײַן;

עס איז אַ שאַד די בלימעלאַך,
עס וועלן עפל זײַן!“

די יאלקע.

1

אין א וואלד אין אמאל גע-
וואקסן א יאלקע.

דאס איז געווען א שיינע
יאלקע. ניט קיין גרויסע, אבער
א שיינע.

און געוואקסן איז די יאלקע
אין א שיינעם פלאץ.

ארום איר איז געווען א

וואלד און עס זיינען געשטאנען ארום איר גרינע ביימער
און שטרויכען.

און ווייטער ארום האבן זיך געצויגן גרינע פעלדער
און לאנקעס.

און א בלויער הימל איז געהאנגען איבער איר קאפ.
און די זון האט געשיינט אויף איר און געווארימט זי
מיט אירע שטראלן.

און א קיל ווינטעלע האט געבלאזן צווישן אירע
צווינגן.

און פייגעלאך זיינען ארומגעפלוין ארום איר און
געזונגען שיינע לידער.

און בינען פלעגן זומען אין די בלומען, וואס האבן
געוואקסן ארום איר, און געטרונקען פון זייער זאפט.

און אמאל פלעגן קינדער קומען שפילן זיך אין
וואלד און פלעגן זיך צולייגן אפרוען אין דעם שאטן פון
דער יאלקע.

און די קינדער פלעגן אלע מאל זאגן: „וואס פאר
א שנינע יאלקע דאס איז!“

אבער די יאלקע איז ניט געווען צופרידן.
„איך בין אזוי קליין. — האט זי געזאגט. — איך וויל
ווערן א גרויסער בוים. איך וויל זען די גאנצע וועלט.
איך וויל ווערן גרעסער פון אלע בוימער, וואס שטייען
ארום מיר. איך וויל פארשפרייטן מינע צווייגן איבער
אלע בוימער.“

אזוי האט געזאגט די יאלקע.

2

און די יאלקע האט אנגעהויבן וואקסן.
זי האט וועגן קיין זאך אויף דער וועלט ניט גע-
קלערט, זוי נאר וועגן וואקסן.

און זי איז געוואקסן אין דער הינד, און זי איז גע-
וואקסן אין דער גרעב.

בין זי איז געווארן גרויס און דיק, גרעסער און די-
קער פון אנדערע בוימער.

און ווען די יאלקע איז שוין געווען גרויס און דיק,
זינען און מאל געקומען אין וואלד צוויי מעגשן מיט האק-
און זעג.

די מענשן האבן באשראכט די בוימער און בא-
מערקט, אז די יאלקע איז גרעסער און דיקער פון אלע
אנדערע.

זינען זיי צוגעגאנגען
צו דער יאלקע און גענומען
זיך אינהאקן און אונטער-
זעגן זי.

די יאלקע האט גע-
פילט, ווי מען שניידט איר
הארץ, ווי מען צערניסט אירע
אדערן; אבער זי האט זיך
ניט געקענט העלפן.

און די מענשן מיט האק און זעג האבן אונטערגע-
שניטן די יאלקע און אראפגעווארפן זי צו דער ערד.
און זיי האבן ארומגעהאקט אירע צווייגן און אפגע-
האקט איר קאפ און אוועקגעפירט זי אין זעג-מיל.

אין פעלד.

אין א נידער, גרינער וועלט
זינען מיר געקומען.

מאמע זאגט: מ'וועט וואוינען דא
מיט די גראז און בלומען.

נאענט איז דער הימעל דא,
און ער גייט ארונטער
דארטן, לעבן בלויען וואלד,
וואו די זון גייט אונטער.

די זאנגען.

א פאטער איז געגאנגען מיט זיין קליינעם זון דורך
א פעלד. דאס פעלד איז געווען באדעקט מיט זאנגען.
דער אינגל האט געזען, ווי א טייל זאנגען שטייען גראד,
מיט די קעפ ארויף, און א טייל זאנגען שטייען איינגע-
בויגן, מיט די קעפ אראפ צו דער ערד.
— פארוואס שטייען אט די זאנגען גראד, און יענע
האָבן אראפגעלאזט זייערע קעפ? — האט דער זון גע-
פרעגט ביים פאטער.

דער פאטער האט אים געענטפערט:
— אט יענע זאנגען, מיט די קעפ אראפ, זיינען פול
מיט קערנער. זיי זיינען שווער, און זיי בויגען זיך דער-
פאר אראפ. און די, וואס שטייען גראד, זיינען ליידיק, און
קערנער, זיי רייסן דערפאר זייערע פוסטע קעפ אין דער
הייך.

שפריכווארט:
א שלעכטע ראד סקריפעט הויך.

צווי פעסער.

עס פארן פעסער צוויי:
א פעסל וויין א פולע
און נאך איינע א פוסטע.
די ערשטע פארט פאמעלאך אן געשריי,
די צווייטע דונערט, טומלט, שרייט
און לאזט א שטויב אין אלע זייטן;
ווער ס'גייט אדורך, פאררוקט זיך אן א זייט,
דערזעענדיק די פאס פון ווייטן.
נאך כאטש זי ליארעמט, האוועט מערער,
א גוטן טרונק באקומט מען פארט פון יענער.
שפריכווארט:
פון ליידיקע פעסער איז דער ליארעם גרעסער.

אין גארטן.

פאקט מיין מאמע אן א פעקל,
טוט מיר אן מיין נייעם רעקל;
גיי איך מיר אין גרינעם גארטן,
לויג זיך אויפ'ן גראז;
עס איך דארט מיין פרישן קיכל,
קוק די בילדער פון מיין ביכל;
קומט א ווינט און זאגט: „גוט מארגן!“
מיט א קילן בלאז.

לייג איך זיך אין גראז אנדער,
קומט דער ווינט און גלעט מיר ווידער;
כזוייס, ער וויל די בילדער קוקן.

און ער מישט זיי אויף.
באלד פארמישט ער מיט זיין בלאזן,
פיפט ער און ער טאנצט מיט גראזן;
וויל ער אויף די בוימער טאנצן
און ער פליט ארויף.

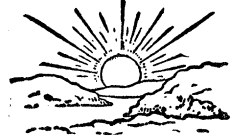
קוק איד, ווי ער נעמט זיי וויגן;
איז מיר גוט אין גראז צו ליגן;
דורך די גרינע בלעטער זע איך
הימל בלוי און ראן.

קוקט אראפ אויף מיר דער הימל,
ווארפט ער אן אויף מיר א דרימל;
זינגט א פויגל מיר א לידל,
שלאף איך איין אין גראזן.

ווי רופט מען מיד ?

דו זעסט מיד יעדן טאג.
איך שנין און לייכט מער פון אלעמען.
איך בין זייער גרויס.
איך בין פיל גרעסער פון דער
ערד, אויף וועלכער דו לעבסט.
איך בין זייער ווייט פון דיר.
פיל ווייטער, ווי דו מיינסט.

און דערפאר זע איך אויס ניט אזוי גרויס.
איך גיב דער ערד ווארימקייט.
אן מיר וואלט קיין זאך ניט געוואקסן.
איך מאך וואקסן די בלומען.
איך מאך וואקסן די ביימער.
איך מאך צייטיק די פרוכט אויף די ביימער.
איך מאך צייטיק די קערנער און די זאנגען.
איך מאך פון פינסטער ליכטיק.
איך מאך ליכטיק אויף דער ערד.
טרעה: ווי רופט מען מיד ?

דאס מױדעלע און די זון.

דאס מױדעלע :

וואס האסטו געטאן,

דו ליכטיקע זון,

א גאנצינקען טאג ?

א, זונעלע, זאג !

די זון :

איך מאך פון באגינען

דאס גרעזעלע גרינען,

דאס בלימעלע בליען,

דאס פיונעלע פליען,

דאס פרעשעלע שפרינגען,

דאס שוועלבעלע זינגען,

דאס גרילכעלע גרילן,

דאס מױדעלע שפילן.

קינדערלאך שאלן

בני מינע שטראלן.

דאס מױדעלע :

וואס האסטו געטאן,

דו ליכטיקע זון,

א גאנצינקען טאג ?

א, זונעלע, זאג !

די זון:

איך גיב פון באגינען

קינדער דעם זינען:

פון אלע הויפן

לערנען צו לויפן,

טראגן אין שולן

ראנצעס מיט פולן:

העפטן און ביכלאך,

פוטער-ברויט, קיכלאך.

קינדערלאך שאלן

בני מינע שטראלן.

דער רעגנבויגן און די זון.

עס איז דורכגעגאנגען א רעגן. אויף איין זייט הימל
האט ארויסגעשיינט די זון; די אנדערע זייט איז נאך
געווען באדעקט מיט וואלקנס.

באלד האט זיך אויפ'ן הימל באוויזן א שיינער זיבנ-
פארביקער רעגנבויגן.

ווער עס האט נאר געזען דעם רעגנבויגן, האט זיך
ניט געקענט אפואונדערן פון זיין שיינקייט און פון זיינע
וואונדערלאכע פארבן.

דער רעגנבויגן איז געווארן גרויס און שטאלץ בני

זיך, און ער האט גענומען בארימען זיך פאר די וואַלקנס,
אז ער איז פיל שענער פון דער זון אַליין.

— די זון — האט ער געזאגט — גלאַנצט טאקע

זייער שטאַרק, אָבער זי איז נאָר אוינפאַרביק.

די זון האט דערהערט די בארימערני פון דעם רעגנ-

בויגן און האט מיט אַ שמייכל געזאגט :

— געוויס ביסטו שוין. ווייסטו אָבער, פון וועמען

דו האסט באקומען אַט די אלע שווינע קאלירן ? דיין

שווינקייט קומט דאך פון מיר. ווען גיט איד, קאן נאָר

קיין רעגנבויגן גיט זיין.

דער רעגנבויגן האט געהערט, וואָס די זון זאָגט, און

האט געלאַכט און זיך נאָך מער בארימט.

איז די זון בייז געוואָרן און זיך באהאַלטן הינטער

די וואַלקנס.

דער שטאַלצער רעגנבויגן מיט אלע זיניע קאלירן

איז גלייך פאַרשוואַנדן געוואָרן.

זומער-רעגן.

מיט די זילבערנע פיסלאך,

לויכט, לויכט און לינד,

האט געטאַנצט דער רעגן

מיטן גאלדענעם ווינט.

האָט געטאָנצט דער רעגן
אין זײַן העלער קרוין,
אויף די הײזער און גאָס,
אויפֿן האַרטן שמוין.

און פאַרשפּרױט ווי אַ פּאַווע
ווינט, ווינט אַוועק,
איבער דעכער און שפיצן
זײַן פּילפאַרביקן עק.

דער דונער.

איך בין אַמאָל געגאַנגען אין וואַלד קלייבן יאַגעדעס. איך
האַב אָנגעקליבן אַ פּולע קערבעלע מיט יאַגעדעס און שוין געוואַלט
גיין אַהײַם.

פּלוצלונג איז געוואָרן פינסטער, עס האָט אָנגעהויבן דונערן
און עס איז אַוועק אַ רעגן. איך האָב זיך דערשראַקן און געזעצט
אונטער אַ גרויסן דעמב.

מיט אַמאָל האָט אַ בליץ געטאָן און אַזוי ליכטיק, אז איך האָב
געמוזט פאַרמאַכן די אויגן. איבער מיין קאָפּ האָט עפעס אַ טרעש-
טשע געטאָן, און עס האָט אַ קלאַפּ געטאָן אַ דונער.

נאַכדעם האָט מיר מיט עפעס אַ קלאַפּ געטאָן איבער'ן קאָפּ.
איך בין געפאַלן און געלעגן אַזוי לאַנג, ביז דער רעגן האָט אויפגע-
הערט.

ווען איך בין ווידער געקומען צו זיך, האָט פון די בוימער אין
וואַלד געטריפט; די זון האָט געלויכטן, און פּײַנגעלאַך האָבן גע-
שפּילט. דער גרויסער דעמב, אונטער וועלכן איך בין געלעגן, איז

געווען צעבראכן און פון אים האָט געשפּאַרט אַ רויך. אַרום מיר
זינגען געלעגן שפּענדלאַך פון דעם צעשפּאַלמענעם דעמב.
די קליידער אויף מיר זינגען געווען נאָס און האָבן זיך גע-
קלעפט צום ליב. אויפ'ן קאָפּ איז ביי מיר געווען אַ בייל, און עס
האָט מיר אַ ביסל וויי געטאָן. איך האָב זיך אויפגעהויבן און בין
אָוועק אַהיים.

דער שיפער.

ס'האָט דער רעגן אויפגעהערט,
דער הימל איז שוין אויסגעקלערט.
נאָר די דעכער זינגען נאָס,
רינגען טיכעלאַך אין גאָס.

רינגען, רינגען, רינגען...
כ'האָב מיין שיפעלע געפונען,
אויפ'ן וואַסער עס געלאָזט,
און עס קומט דער ווינט און בלאָזט.

יאָגט מיין שיפעלע געשווינט.
— אויף די פליגלען פון דעם ווינט
פלי ריר, פלי, מיין שיפעלע! —
און וואוהין פליסטו, מיין שיפעלע?

אין דער פרייער וועלט אַהין,
וואו ס'איז ליכטיק, וואו ס'איז גרין,
פויגל זינגט, בלומען בליט!
— שיפעלע, שיפעלע, נעם מיך מיט!

דער זוינט.

עס בויגן זיך די בוימער,
ווען ס'פליט פארבי דער זוינט.

וואס אינאָלט אזוי דער זוינט זיך
און לויפט אזוי געשווינט?

איך וואָלט געוואָלט אים כאַפֿן,
א קוק מאַן, ווער ער איז;
צי איז ער בלויז אַ פעכער,
צי גאָר אזא מיין ריז.

ער מוז זיין גאָר אַ גרויסער,
ווייל ער איז אומעטום;
ער קריכט אויף אַלע בוימער
און טאַנצט אויף זיי אַרום.

ווי גרויס קאָן זיין זיין מאַמע,
אויב ער איז אזוי גרויס?
און וואָס דאַרף זי אים לאָזן
אַלזיין אין גאַס אַרויס?

ער איז אַ גרויסער שטיפער,
ער פיפט און טומלט שטאַרק;
ער וויל ביינאַכט ניט שלאָפֿן
און לויפט אַרום אין פאַרק.

ווען איך וואָלט זיין זיין מאַמע,
וואָלט איך ראָס ניט געלאָזט,
ווייל אלע בוימער שרייען,
ווען ער לויפט אום און בלאָזט.

קען איך ניט פארשטיין.

קומט אַ פויגל צו דער שויב,
קלאַפט ער צוויי מאל אָן.
פויגל שיין דו, פויגל קליין,
וואָס זאל איך דיר טאָן?
צוויי-צוויי-צוויי און צוויי-צוויי-צוויי,
און אַ וואָרט ניט מײַן,
צוויי-צוויי-צוויי און צוויי-צוויי-צוויי,
קען איך ניט פארשטיין...

קומט אַ שטורעם פון דער ווינט,
רייסט ער אויף די טיר.
שטורעם בייזער, זאָג מיר, וואָס
דו פארלאַנגסט פון מיר.
וואַר-וואַר-וואַר און וואַר-וואַר-וואַר,
און אַ וואָרט ניט מײַן,
וואַר-וואַר-וואַר און וואַר-וואַר-וואַר,
קען איך ניט פארשטיין...

קום איך צו אַ וואַסערל,
הער איך, ווי עס שריינט.
וואַסער ליבעס, זאָג מיר, וואָס
דיין געשרײַ באַטייט?

פלו-פלו-פלו און פלו-פלו-פלו,
און א נאָרט ניט מיין,
פלו-פלו-פלו און פלו-פלו-פלו,
קען איך ניט פארשטיין...

שושקעט זיך דאָס גאַנצע פעלד,
ווען איך גיי פארביי.
זאָנגען ליבע, זאָגט, וואָס מיינט
אייער שושקעריי ?
שו-שו-שו און שו-שו-שו,
און א וואָרט ניט מיין,
שו-שו-שו און שו-שו-שו,
קען איך ניט פארשטיין...

פֿייער.

אז מיין מאמע האָט געשריבן,
און זי איז געווען פארקלערט,
בין איך צו צום אויוון קוקן,
וואָס פון שוואַרצע קוילן ווערט.

זיינען אינ'ם הייסן אויוון
אלע קוילן רויט געווען ;
און אזוינע בלויע פלעמלאך
האָב איך דאָרטן אויך געזען.

אז די שוואַרצע קוילן קענען
ווערן אינ'ם אויוון שוין,

ווי וואָלט נאָך מיין נייע קלױדל
אינ'ם אויוון אויסגעזען ?

זוך איך אויס מיין נייע קלױדל,
וואָרף עס באַלד אין פּלאַס אַרײַן,
און פאַר פּרױדן נעם איך טאַנצן ;
אוי, ווי שוין מיין קלױד וועט זײַן !

צו אַ שױנעם רױטן קלױדל
דאַרף איך האָבן רױטע שײַך ;
האַב איך מיניע שײַך אין פּײַער
אויך געלאָזט אַ ברען טאָן זײַך.

ס'איז געוועזן שױן צו קוקן,
ווי מיין נייע קלױדל ברענט.

ס'האַבן פּלאַמן פּונ'ם אויוון
שוין באַלױכטן אַלע ווענט.

האַט די מאַמע זײַך דערשראַקן :
— „וואָס האַסטו פאַרברענט, זאָג אויס !“
זאָג איך : „גאַרנישט, ס'איז די שיכלאַך
און דאָס נייע קלױדל בלוין.“

איצטער האָב איך נײַט קײַן קלױדל,
ס'איז אוועק, איך ווײַס נײַט וואו.
און מיט פּײַער שפּיל איך מער נײַט,
אַלצײַנג נעמט דאָס פּײַער צו.

דאָס ריטשקעלע.

מורמלט זיך אַ ריטשקעלע: אַ מור.
— מור, מור.

וואַרפט מען דעם אַ שטוינדעלע:
— בור, בור.

קומט אַהער אַ ציגעלע:
— הופ, הופ.

לאַרט דאָס אַנין דאָס ריטשקעלע:
— זופ, זופ.

דאַנקט דערנאָך דאָס ציגעלע:
— מע, מע.

לאַכט מיט פּריווד דאָס ריטשקעלע:
— כע, כע.

וואַרט דאָס נאָך, דאָס ריטשקעלע,
בליצט, בליצט.

קומט אַהער אַ פאַסטוכל,
זיצט, זיצט.

זופט ער מיט אַ שטרויעלע:
— טרופ, טרופ.

כאַפט זיך באַלד צום פּינפעלע:
— פּיף, פּיף.

נאכט שוין, שרייען קראעלאך :

— קרא, קרא.

גריסט א פראש דאס ריטשקעלע :

— קווא, קווא.

עס איז גוט דעם ריטשקעלע,

— אַווא !

בלעבלט עס, דאס ריטשקעלע :

— כא, כא...

זיי מערי האט זיך אויסגעלערנט גיין.

איך האב א קליין שוועסטערל, הויסט זי מערי.

מערי האט א לאנגע צייט ניט געקענט גיין.

אז מען פלעגט זי אוועקשטעלן אויפ'ן דיל, פלעגט

זי זיך אראפלאזן אויף די קני און קריכן אויף אלע פיר.

זי פלעגט ארומקריכן הין און הער זייער שנעל.

און ביי אונז אין שטוב איז געווען א הונט. שווארץ-

צון האט ער געהויסן.

מערי האט זייער ליב געהאט צו שפילן זיך מיט

שווארצונען. זי איז געזעסן אויפ'ן דיל, און שווארצון איז

געלעגן לעבן איר. פלעגט זי אים צופן די האר, שלעפן

פאר'ן אויער און שמייכלען און לאכן דערבין.

און שווארצון האט ליב געהאט מערין און פלעגט

ניש אפטרעטן פון איר.

אינמאל האט מערי ארומגענומען דעם הונט פאר'ן
דארן און האט אים א לאנגע צייט ניט אפגעלאזן.
דעמאלט האט זיך שווארצן פאמעלאך אויפגע-
הויבן. מערי האט זיך אויך אויפגעהויבן צוזאמען מיט
אים.

שווארצן האט א פאך מאל א טראט געגעבן. מערי
איז געגאנגען צוזאמען מיט אים.

שווארצן איז אומגעגאנגען איבער'ן צימער הין און
הער. מערי האט זיך נאכגעשלעפט נאך אים און איז
אויך געגאנגען.

מערין איז די שפיל אזוי געפעלן געווארן, אז זי האט
צומארגנס נאך אמאל דאסערבע געטאן.
אזוי האט זיך מערי עטלאכע טעג נאכגעשלעפט
נאכ'ן הונט, ביז זי האט זיך אויפגעלערנט אומגיין אלליין.

זיך הוידען.

— וואָסס וועלן הוידען זיך געשוויגט,

זיך הוידען אויף א וויג?

— געוויס, ווי גוט עס מוז דאך זיין

זיך הוידען הין-צוריק!

א שפרונג ארויף, אזש איבער וואנט, —

דו זעסט די גאנצע וועלט;

די בוימער, טיכונ, שעפסן, קי,
אלצדינג ארום אין פעלד.

א שפרונג — דו זעסט די דעכער בריוו,
דו זעסט דעם גארטן גרוין.

א דריק — דו פליסט גאנץ שנעל ארויף
און וויגסט זיך הער און היין.

אין שול אריין.

ס'שלאגט דער זייגער... שא... שוין אכט.
ס'איז פארגאנגען שוין די נאכט.
כאטש עס ווילט זיך ליגן נאך,
אבער אויפשטיין מוז מען דאך.
ניט געטראכט און ניט גערעדט,
שפרינג איך גלייך אראפ פון בעט,
טו די קלוידער און אויף זיך,
און צום האנטפאס לויף איך גיך.

דיין געוואשן, שײן פארקאמט,
ניט געשטאנען, ניט געזאמט,
גרים איד אלעמען אין הויז
ליב און פרינדלאך, קליין און גרויס!
אט די מאמע פרישטיק גיט,
כאפ א בים און געס אויך מיט!
ניט פארשלאפן! עך, ווי גוט!...
פריילאך, פריילאך און מיט מוט
כאפ דאס רענצל, וואס איז פול,
שנעלער, שנעלער גלייך אין שול.
אינס און צוויי, אינס און צוויי
שפרייט איד האסטיק אויפן שניי.

ע נ י

עני האט זייער געוואלט קאנען לייענען און שרייבן.
אבער איר מאמע איז געווען ארים און נישט געהאט קיין
געלט צו קויפן איר א בוך, א העפט, טינט און א פען.
עני איז געווען זייער אומעטיק און זי האט אלץ
געטראכט, ווי זאל זי זיך אויסלערנען לייענען און שרייבן
אן א בוך און אן א העפט.
איננמאל לויפט זי צו איר מאמען זייער א פריינד-
לאכע. אין האנט האט זי געהאלטן א צווייגל פון א בוים.
— מאמע! — האט זי אויסגעשריען, — אט דאס

צווייגל וועט זיין מיין פען און דער זאמד, וואס אויף אונד
זער הויף, — מיין פאפיר. קום, מאמע, לערן מיר שרייבן
און לייענען אויף דעם זאמד.

די מאמע האט גענומען דאס צווייגל און אויסגע-
פירט אויף דעם זאמד די בוכשטאבן: א, ב, ג, ד — און
האט זיי געוויזן דער קלוגער און פליסיקער ענין.
אזוי פלעגט די מאמע זי דערנאך לערנען אויף דעם
זאמד יעדן טאג. און אין עטלאכע וואכן ארום האט שוין
עני געקאנט לייענען און שרייבן.

שרייבנדיק אין זאמד.

איך קען שוין שרייבן און לעזן,
כ'בין שוין אין שול היינט געוועזן.
כ'האב דארט געזען שיינע זאכן,
כ'קען דאס אין זאמד באַלד אויסמאַכן.
איך קען שוין אויפשרייבן דריידלאך,
פונקט ווי די גאָר גרויסע מיינדלאַך.

שטעקעלאַך שרייבט זיך מיר גרינגער:
כ'גיב בלויז איין שרייב מיטן פינגער,
ווערט באַלד אַ שטעקעלע פארטיק.
מאמעלע זאגט: „ס'איז גרויסארטיק!“
פונקט אזוי שרייבט פאפא ביכער,
נאָר מיט טינט שרייבט זיך אים גיכער.

אַרבעט און שפּיל.

עס איז געווען אַ שויןער פּרילינג־טאָג.

די פּויגלען האָבן געזונגען אויף די שפיצן פון די
בײַמער.

די פּעלדער זינגען געווען פול מיט בלומען.

די גלעקעלאך און די ראַמאַשקע־בלומעלאך האָבן

אַרויפגעקוקט צו דער ליכטיקער זון.

די זומער־פּויגעלאך און די בינען זינגען אומגע־

פלוין איבער די בלומען און געווינן זייער זאפט.

עני איז געגאַנגען איבערן פּעלד.

„אַ, ווי וואָלט איך געוואָלט, איינער זאָל זיך שפּילן

מיט מיר!“ — האָט זי אַ זיפּץ געגעבן.

פונקט דעמאָלט האָט זיך אַ בין אַראָפּגעלאָזן אויף

אַ בלימעלע.

„טייערע בין! — האָט עני

אויסגערופן. — איך בין אזוי צו־

פּרידן, וואָס איך האָב דיר גע־

טראָפּן. דו ביסט געקומען שפּילן

זיך מיט מיר?“

— „בון, בון! — האָט די

בין געזאָגט. — איך האָב ניט קיין

ציט צו שפּילן מיט דיר. די בלד־

מען זינגען פּול מיט האַניק, און איך מוז אים היינט אויפ־

קלייבן.“

עני איז אן אומעטיקע אוועק ווייטער מיטן וועג.
— „פריילאכער, לעבעדיקער!“ — האט א ראב
אראפגעקראקעט צו איר פון זיין נעסט אויפן בוים.
„גוט מארגן, הער ראב! — האט עני געזאגט. — עס
וועט מיר ווערן פריילאכער, ווען דו וועסט אראפ און שפילן
זיך מיט מיר. איך האב געבעטן די בון, אבער די בינען
זיינען דאך שטענדיק פארנומען.“
— „איך בין איך פארנומען. — האט דער ראב גע-
זאגט. — בני מיר אין נעסט זיינען פאראן פיר בלויע אייע-
לאך. איך דארף זיי ווארימען מיט מיין ווייכער ברוסט.
בעסער בעט די וועווערקע צו שפילן זיך מיט דיר.“
עני איז צוגעגאנגען צו דער וועווערקע און געזאגט:

„ליבע גרויע וועווער-
קע! שפיל זיך ניט א גאנצן
טאג דארטן אויף די בון-
מער. קום, שפיל זיך א
ביסל מיט מיר. איך וועל
דיר געבן א שוין שטינגל
און וועל דיר געבן עסן קערנער און ניס.“
— „איך שפיל זיך ניט, מוידעלע! —
האט די וועווערקע געזאגט. — דאס לויף איך צו מיר
אהיים אין דעם אויסגעהוילטן בוים.
„הערסט ניט, ווי מיניע קינדערלאך רופן מיר? איך
דארף זיי געבן עסן און לערנען זיי לויפן און שפרינגען.“

עני איז אוועקגעלאָפן צום טיכל, וואָס האָט גערוד-
נען איבער'ן לאַנקע.

„שטעל זיך אָפּ אויף אַ ווילע, טייער טיכל! —
האַט זי אויסגערופן. — איך וויל, דו זאלסט זיך אָפּשטעלן
און שפּילן מיט מיר; דו האָסט גאַרנישט וואָס צו טאָן.“
— „פאַרוואָס? — האָט דאָס טיכל געוואָנט. — איך
האַב שוין גאַר וואָס צו טאָן.

„אַט טרינק איך אַן די גראַז און די בלומען אויפ'ן
לאַנקע; איך מאַך אַ פּלאַץ פאַר די פּיש צו שווימען; די
קי קומען טרינקען מיין קלאַר וואַסער, און די ענטלאַד
קומען שווימען אהער.

„איך האָב ניט קיין צייט אָפּצושטעלן זיך, איך דאַרף
לויפן דרייען די מיל-דאָד.“

עני איז געשטאַנען אַ קורצע ווילע, געטראַכט
עפעס און איז אוועקגעלאָפן אַהיים צו דער מאַמען.

„מאַמע! — האָט זי אויסגערופן. — איך וויל אויך
אַרבעטן. זע, לאַז מיר העלפן דיר אין דיין אַרבעט.

„איך האָב געבעטן די ביי און דעם ראַב און די ווער-
ווערקע און דאָס טיכל צו שפּילן זיך מיט מיר. אָבער זיי
זיינען צו פאַרנומען און זיינען צופרידן מיט זייער אַרבעט.
„איך דענק, אַז מיר וועט אויך זיין פּרוּילאָד און איך
וועל אויך זיין צופרידן, ווען איך וועל זיין אזוי פאַרנומען
ווי אַ ביי.“

א קלונער ענטפער.

1

א מאן איז געגאנגען אין וועג. ער האט געדארפט
אין א דערבניאיק שטעטל. גויענדיק, איז ער צוגעקומען
צו א פלאץ, וואו דער וועג צעטוילט זיך און גייט אין צוויי:
ריכטונגען: איינע רעכטס, די אנדערע לינקס.

אים איז צום ערשטן מאל אויסגעקומען צו זיין אין
דער געגנט, און ער האט ניט געוואוסט, מיט וועלכן
וועג צו גיין.

אויפן שוידוועג איז געזעסן א אינגל און האט זיך
געשפילט. גייט צו אים צו דער מאן און פרעגט:

„זאג מיר, קינד, דורך וואסער וועג גייט מען אין
שטעטל אריין?“

— דורך בוידע. — האט דער אינגל קאלטבלוטטיק
געענטפערט. — נאר איינער פון זיי איז א קודצער און א
ווייטער, און דער אנדערער — א לאנגער און א נאענטער.

דער מענש איז אוועק מיטן קורצן וועג. אבער ווען
ער איז צוגעקומען נאענט צום שטעטל, האבן אים גער-
מענער און סעדער פארצוימט דעם וועג. א צייט האט
ער דארטן ארומגעבלאנדזשעט, און ענדלאך האט ער זיך
געמוזט אומקערן צוריק.

ווען ער איז געקומען צום שוידוועג, האָט ער נאָך
דאָרטן געפונען דעם אינגל זיצנדיק. גייט ער צו אים צו
און זאָגט אים:

„פאָרוואָס האָסטו מיך אָפגענאָרט? צי דען האָסטו
ניט געוואוסט, אז גערטענער און סעדער רינגלען אַרום
דאָס שטעטל אויף אַט דעם וועג? וואָרום האָסטו מיר
געזאָגט, אז דער וועג איז אַ קורצער?“

— איך האָב איך דאָך געזאָגט, אז דער וועג איז אַ
קורצער און אַ ווייטער. — האָט דער אינגל געענטפערט
מיט אַ שמייכל.

דער מאַן האָט איצט פאַרשטאַנען, ווי קלוג דאָס
קינד האָט אים געענטפערט. ער האָט זיך אינגעבויען,
אַ קוש געטאָן דאָס קינד און געזאָגט:

„וואויל איז צו דער שטאָט, וואָס האָט אַזעלכע קליר-
גע קינדער.“

טריקנט דעם צוקער.

סעם האָט זייער ליב געהאַט זיסע זאַכן.
אוינמאַל האָט זיין מאַמע אים געהייסן גיין אין קראָם
און ברענגען אַ פונט צוקער. סעם האָט אַלעמאַל ליב
געהאַט צו גיין אין קראָם און נאָך מער, ווען ער האָט

געדארפט ברענגען עפעס א זיסע זאך. ער איז שנעל
געלאָפן, גענומען דעם פונט צוקער און איז געגאנגען
אדנים.

אויפ'ן וועג האָט סעם דערזען, ווי אַ גאָסנקערער
שווענקט אראָפּ די שמוץ פון די גאָסן מיט אַ שטראָם
וואַסער. עס האָט זיך אים פאַרוואַלט לאָזן דעם גאָס-
קערער אַפּשווענקען אים אויך זינע שיד, וואָס זיינען
געווען פאַרשטויבט.

ער איז געגאנגען און אונטערגעשטעלט זינע שיד
אונטער'ן שטראָם. דער גאָסנקערער האָט דערוואַלט אַ
דריי געטאָן די רער און האָט פאַרנעצט סעמען צוואַמען
מיט'ן פונט צוקער, וואָס ער האָט געטראָגן.

2

סעם איז צוגעלאָפן צו אַ גאַניק און זיך געזעצט
אַפּטריקענען זינע קליידער. ער האָט אויך אויפגעפנט
דאָס זעקעלע מיט'ן צוקער, ערשט עס איז געווען אינ-
גאַנצן פאַרנעצט.

ווען סעמים מאַמע האָט דערזען, אז איר זון זיימט
זיך צו לאָנג, איז זי אים געגאנגען זוכן. און ווי גרויס איז
געווען איר פאַרוואַנדערונג, ווען זי האָט דערזען, ווי
סעמי זיצט און עסט דעם צוקער. זי האָט זיך אויף דעם
ניט געריכט.

— וואס טוסטו דאס, סעמי? פארוואס עסטו דעם
צוקער? — האט זי אים געפרעגט.
— איך עס ניט, מאמע! — האט סעם געענט-
פערט. — דער גאסנקערער האט מיך פארשפריצט און
פארנעצט דעם צוקער. זיי איך דא און זייג אויס דאס
וואסער פנים צוקער, ער זאל ווערן צוריק טרוקן.

דער הוננעריקער אראבער.

אן אראבער האט געוואנדערט אין א וויסטעניש.
ער איז געווען הוננעריק. שוין צוויי טעג, ווי עס איז בני
אים אויסגעגאנגען זיין גאנץ עסנווארג.
אויפ'ן דריטן טאג איז ער צוגעקומען צו א ברונעם,
פון וועלכן די דורכגויער טרינקען אן זייערע קעמלען.
ער האט פון דער ווייטן דערזען אויפ'ן זאמד בניס ברוד-
נעם א זעקעלע.
ער האט זיך שטארק דערפרייט. ער האט גע-
טראכט: „דאס מוז זיין א זעקעלע מיט ברויט אדער מיט
טויטלען, וואס איינער פון די דורכפארער האט פארלאָרן.
איצט וועל איך שוין שטילן מיין הונגער.
ער איז צוגעלאָפן צום זעקעלע און עס אויפגעהויבן.
ער האט א טאפ געטאן, ערשט עס ליגן דארטן עפעס
אזעלכע קליינע קילאכדיקע זאכן. „ניט קיין ברויט און

ניט קנין טייטלען, — האָט ער אַ טראַכט געשאַן, — דאָס
מוז זיין קליינע יאָגערעס. נאָר עס מאַכט ניט אויס: איך
וועל דערמיט אויך קענען שטילן מיין הונגער ווי עס איז.
ער האָט מיט ציטערנדיקע הענט געעפנט דאָס
זעקעלע. ער האָט אַ קוק געטאָן און אויסגעשריען:
„סאַראַן אומגליקלאַכער איך בין! ניט קנין יאָגערעס
זינען דאָס, נאָר פּערל!“
און ער האָט מיט צאָרן אוועקגעשלידערט דאָס זע-
קעלע מיט די פּערל.

אַ גוטער דאָקטער.

מאַמע זאָגט: איך זיין אַ דאָקטער.
כיוויל ניט; איכ'ל דאָס ניט זיין;
וווּיל אַ דאָקטער איז אַ שלעכטער,
נאָר ער קוקט אין האַלז אַרײַן.

אַז ער קומט צוגיין צו קינדער,
שטעלט ער פּאַקן, טוט עס וויי.
מעדיצינען שוואַרץ און ביטער
הייסט ער מאַמעס געבן זיי.

און אין בעטל הייסט ער ליגן,
ווען די זון אין דרויסן שיינט,
קען מען זיך אין בעט ניט שפּילן.
כהאַב דערפּאַר דעם דאָקטער פּיינט.

אויב איך מוזן זיין א דאקטער,
איך א גוטער דאקטער זיין ;
איביל הויסן אלע קינדער
גיין אין דרויסן, שפילן פנין.

טשאקלאד וועל איך הויסן עסן,
וויפיל יעדער אינגל וויל ;
און פון פלעשלאך מעדיצינען
זאל מען מאכן זיך א שפיל.

פילן ביטערע צום שלינגען
וועל איך הויסן מאכן זיס ;
און אין דרויסן זאלן קינדער
אומלויפן מיט הוילע פיס.

אלע קינדער וועל איך נעמען
אין מיין „אויטאביל“ אריין
און אריין זיי לאזן פירן,
ווען איך וועל א דאקטער זיין.

די אלטיטשקע און דער דאקטער.

אן אלטע פרוי איז געווארן בלינד. האט זי גערופן
א דאקטער און מיט אים אפגערעדט אזוי :
אויב ער וועט זי אויסהילן און זי וועט צוריק זעענדיג
דיק ווערן, ווי פריער, וועט זי אים גוט באצאלן. און אויב

ער וועט זי ניט אויסהיילן, און זי וועט בלייבן בלינד, וועט זי אים גארנישט ניט געבן.

דער דאקטער האט אינגעשטימט. ער האט אָנ־ געהויבן אַרײַנצוקומען צו דער אַלטער פרוי און היילן איר די אויגן. אָבער דערווייל האט ער ביסלאַכווייז אוועק־ געטראָגן פון איר הויז אַלץ, וואָס דאָרטן איז געווען.

ענדלאַך האט זיך דעם דאקטער אינגעגעבן אויס־ צוהיילן די פרוי און מאַכן, זי זאל צוריק גוט זען. דער מאַלט האט ער געבעטן, זי זאל אים באַצאלן, ווי זײַ האָבן אָפּגע־רעדט.

די פרוי, וועלכע איז צוריק געוואָרן זעענדיק, האט באַמערקט, אַז בני איר אין שטוב איז גארנישט ניט גע־ בלייבן פון די אַלע זאַכן, וואָס זײַנען דאָרטן געווען. און ווען דער דאקטער האט בני איר געבעטן באַצאלט, האט זי אים אָפּגע־לייגט פון טאַג אויף טאַג.

האַט דאָס דעם דאקטער פאַרדראָסן, און ער האט זי גערופן אין געדיכט.

פרעגט בני איר דער ריכטיקער :

— איז דאָס ריכטיק, אַז דו האַסט פאַרשפּראַכן דעם דאקטער צו באַצאלן אים גוט, ווען ער וועט דיך האָבן אויסגע־היילט ?

— יא, דאָס איז ריכטיק; — האט די פרוי געענט־ פערט: — איך האָב אים פאַרשפּראַכן צו באַצאלן, אויב ער וועט מיר אויסהיילן די אויגן אזוי, אַז איך זאל מיט

זיין זען, ווי פריער. איצט זאגט ער, אז ער האט מיך אייס-
געהיילט; אבער איך זאג, אז דאס איז ניט ריכטיק, ווייל
אוידער איך בין בלינד געווארן, האט איך געקאנט זען
בני מיר אין הייז פארשידענע זאכן און מעבל, און איצט
קאן איך גארנישט ניט זען פון דעם אלעם.

א קלונער מענטש.

א מאן האט געהאט א הייז מיט א הויף. איינמאל
האט ער געווארפן שטוינער פון זיין הויף אין גאס אריין.
נייט פארבני א קלונער מענטש און זאגט אים:

— נאר דו איינער! וואס ווארפסטו שטוינער ניט
פון דיין הויף אין דיניעם?

דער באלעבאס פון הויף האט זיך אייסגעלאכט
פונים מענטשן און ווייטער געטאן זיין זאך.

אין א צייט ארום איז דער באלעבאס פון הייז ארים
געווארן. עס איז געקומען דערצו, אז ער האט געמוזט
פארקויפן זיין הייז מיטן הויף.

אוינמאל נאכדעם, האט ער, גייענדיג אין גאס, זיך
פארטשעפעט אן די שטוינער, וואס ער אליין האט ארויס-
געווארפן. ער איז געפאלן און זיך גוט צעשלאגן.

דעמאלט האט ער זיך דערמאנט אן די ווערטער
פון יענעם קלונן מאן און געזאגט: „ריכטיק האט בא-
מערקט יענער קלונער מאן, נאר איך האב זינע ווער-
טער ניט פארשטאנען.“

דריי מאָל אַ שפרונג.

אַ איד איז אמאָל געקומען אין אַ פרעמדער שטאָט.
פאַרפאָרט ער אין אַ גאַסטהויז. געפינט ער דאָס הויז פול
געפאָקט מיט געסט, וואָס זיצן דאָרט אין ענגשאַפט. זעצט
ער זיך אויך.

אַפגעגעסן און אַפגעטרונקען, וויל ער דאָרט בלייבן
איבערנעכטיקן. די געסט אַבער האָט דאָס, וויזט אויס,
ניט געשמעקט. רופט זיך צו אים אָפּ איינער פון די
געסט:

— ליבער פריינד! בני אונז איז שוין אזוי אַפגע-
מאַכט, אַז מען נעמט ניט צו קיין גאַסט אויף נאַכטלעגער,
ביז ער טוט ניט דריי מאָל אַ שפרונג פונ'ם טיש צו דער
טיר.

— רעכט! — זאָגט דער איד. — איך וויל אַבער
ניט, ווי מען טוט דאָס. זאָל איינער פון אייך דאָס מיר
פריער באַווייזן, וועל איך אים נאַכטאָן.

הייבט זיך אויף דער גאַסט, גיט איין שפרונג — און
ער איז שוין אין מיטן צימער; אַ צווייטן שפרונג — און
ער איז בני דער טיר; אַ דריטן שפרונג — און ער איז פון
יענער זייט טיר.

כאַפט דער איד און פאַרשליסט די טיר און זאָגט
דערבני מיט אַ שמייכל:

וואָס עס האָט געזאָלט זיין מיר, זאָל אויסגיין צו דיר.

ווער עס גראַכט אַ גרוב פאַר אַן אַנדערן, פאַלט אין איר אליין אַריין.

דער באַקסער־בוים.

אמאל איז אַ אידישער געלערנטער געפאָרן דיטנ־
דיק אויף זײַן איינזל אין וועג. דערזעט ער — אַן אַלטער
מאַן שמויט און פלאַנצט אַ באַקסער־בוים.
פרעגט ער אים:

— אין וויפיל יאָר אַרום וועט דער בויס געבן
פרוכט?
— אין זיבעציק יאָר אַרום. — האָט דער מאַן געענט־
פערט.

האָט דער געלערנטער געלאַכט:
— איז עס דען מעגלאַך, אַז דו זאָלסט לעבן נאָך
זיבעציק יאָר? גלויבסטו, אַז דו וועסט נאָך דערלעבן צו
עסן פרוכט פון דעם בויס?
האָט אים דער פלאַנצער געענטפערט:

— איך האָב געפונען באַקסער אויף דעם וועלט.
און אַזוי ווי מײַנע עלטערן האָבן געפלאַנצט באַקסער־
בויםער פאַר מיר, אַזוי פלאַנץ איך באַקסער־בויםער פאַר
מײַנע קינדער.

שפּריכווערטער:

טו אַנדערע אַזוי, ווי דו וואָלסט וועלן, מען זאל דיר טאָן.

האַב ליב דעם אַנדערן ווי זיך אליין!

צוויי פלוגן.

א שמיד האט געמאכט צוויי פלוגן. ער האט זיי געמאכט אין דערזעלבער קווייע און פון דעמוזעלכן סארט אייזן.

אינער פון די פלוגן איז אריינגעפאלן אין די הענט פון א פארמער, און דער פארמער האט מיט אים געאקערט זיין פעלד. דער צווייטער איז געבליבן א גאנץ יאר ליגן אין אן אייזן-קראם.

אינמאל האט געטראפן, אז ביי דעם פלוגן האבן זיי באגעגנט. דער פלוג, וואס איז געווען ביים פארמער, האט געגלאנצט און געלויכטן. דער צווייטער פלוג אבער, וואס איז א גאנץ יאר אפגעלעגן אין קראם, איז געווען בארעקט מיט ראסן.

— זאג מיר, פון וואס גלאנצסטו אזוי? — האט דער פארראסטער פלוג געפרעגט זיין אלטן באקאנטן. — דאס איז פון ארבעט. — האט געענטפערט דער פלוג. — און דו ביסט פארראסט, ווייל דו ביסט א גאנץ יאר אפגעלעגן פויל אויף אייזן זייט.

הערבסט.

ס'איז דער הערבסט געקומען.
ס'וועלקן בוים און בלום.
געלע בלעטער, זע איד,
וואלגערן זיך ארום.

ס'קומט א ווינט א קאלטער,
פֿינפט א לידל צו,
און די ארימע בלעטער
האבן ניט קיין רו:

הייבן זיך און טאנצן
טויטערהייט, אן מאכט;
און דער ווינט דער בייזער
פֿינפט און שפילט און לאכט.

פריילינג־ליד.

דער שניי איז צעגאנגען,
דערוואכט האט די וועלט.
די זון גיסט מיט שמראלן
און שמויכלט און קוועלט.

און שארנווייז קומען
די פֿויגל צוריק
מיט פֿריילאכע לידער —
משיריק און משיריק!

די פיר צייטן פון יאר.

דער שניי צערינט,	דאס פעלד איז וויסט,
די לאַנקע גרינט,	דער רעגן גיסט,
אלץ ווערט באַניט.	די פויגלען ווייט.
ווי הויסט די צייט?	ווי הויסט די צייט?
די זון — זי גלייט,	די וועלט איז ווייט,
די ליפע בלייט,	אויפֿן מיך — אן אייז,
דער מענש הוי שניידט.	דער שטורעם בויז שרייט.
ווי הויסט די צייט?	ווי הויסט די צייט?

די שטערן־רענדלאַד.

1

אַמאָל איז געווען אַ קליין מיידעלע. זי איז געווען
זייער, זייער אַרױם. איר פאפא און מאמא זיינען גע-
שטאַרבן. זי האָט ניט געהאַט קיין צימער, וואו צו וואוי-
נען, קיין בעטעלע, וואו צו שלאָפן. און צום עסן האָט זי
געהאַט ניט מער, ווי אַ שטיקל ברויט.
האַט דאָס מיידעלע אָנגעטאָן איר קליין מאַנטעלע
און איר ברוי היטעלע, האָט גענומען דאָס שטיקל ברויט
אין האַנט און איז אַרױס אויף דער וועלט זוכן גוטע מענשן,
מיט וועמען צו וואוינען.
גייט זי אַזוי און באַגעגנט אַן אַלטן מאַן, דאָר און

אינגעהויקערט. זאגט צו איר דער אלטער מאן: „מוי-
דעלע מייערע! גיב מיר דיין שטיקל ברויט: איך בין
זייער הונגעריק.“

האט דאס מוידעלע גענומען דאס שטיקל ברויט און
אפגעגעבן דעם אלטן מאן און איז אליין אוועקגעגאנגען
ווייטער.

2

גייט זי און גייט און באגעגנט אויף דעם וועג— א קינד
שטייט און וויינט.

„וואס וויינסטו?“ — פרעגט דאס מוידעלע.
— מיר איז קאלט! — ענטפערט דאס קינד; —
גיב מיר דיין בלוי היטעלע, וועל איך עס אנטאן, וועט
מיר זיין ווארים אין קאפ.

האט דאס מוידעלע אראפגענומען דאס היטעלע,
אפגעגעבן דעם קינד און איז אליין אוועקגעגאנגען וויי-
טער.

גייט זי און גייט און באגעגנט — נאך א קינד שטייט
און וויינט און ציטערט פאר קעלט.

„וואס וויינסטו?“ — פרעגט דאס מוידעלע.
— א, מיר איז זייער, זייער קאלט; — ענטפערט
דאס קינד; — ווען דו וואלסט נאר געווען א גוטע און
אפגעגעבן מיר דיין מאנטעלע!

האט דאס מוידעלע אויסגעטאן איר מאנטעלע,
אפגעגעבן דעם קינד און אליין אוועקגעגאנגען ווייטער.

3

גייט זי אזוי און גייט און גייט, — ערשט ביים וועג
שטויט נאך א קינד, גאר א נאקעטס, און וויינט הויך.
„וואס שטויסטו דא א נאקעטס? — פרעגט דאס
מיידעלע — און וואס וויינטו?“
— איך האב גארנישט וואס אנצוטאן, און מיר איז
קאלט, א, ווי קאלט! — האט דאס קינד געענטפערט. —
ווען דו וואלסט מיר נאך געגעבן דיין קליידעלע אנצוטאן!
האט דאס מיידעלע אויסגעטאן איר קליידעלע, אפ-
געגעבן דעם קינד און איז אליין אין איין העמדעלע אוועק-
געגאנגען ווייטער.

4

עס איז געווען טונקל, עס האט געבלאזן א קאלטער
ווינט. דאס מיידעלע איז אריין אין א וועלדל צווישן די
ביימער און האט זיך דארט געוואלט באהאלטן פון ווינט.
זי האט אויפגעהויבן אירע אויגן צום הימל און דער-
זען דארט די קליינע גאלדענע און זילבערנע שטערנד-
לאך... אבער פלוצלונג האבן די שטערן אנגעהויבן פאלן
פון הימל און זיינען געבליבן ליגן אויף דער ערד ארום
דעם מיידעלע, גלאנצענדיקע, פינקלענדיקע.
דאס מיידעלע האט זיך צוגעקוקט צו די אראפגע-
פאלענע שטערנדלאך און דערזען, אז דאס זיינען לויטער
רענדלאך. און אונטערן בוים, וואו זי איז געשטאנען,
האט זי דערזען א וואלן קליידעלע, א סאמעטן מאנ-
טעלע און א ווארים פוטערן היטעלע.

דאס מוידעלע האט זיך אנגעטאן צונויפגעקליבן
די רענדלאך און איז אוועק אין שטאט אריין. און פון
דעמאלט אן האט איר גארנישט ניט געפעלט.

דער רעטארד.

הערט זיך אבין : אמאל, ניט יעצט,
האט דער זיידעשי פארוועצט
רעטארד בני זמן הויז.
גייט אוועק אביסל צייט, וויבאלד
ווערט פון רעטארד א לייט, וואס
וואקסט... אזוי די גרויס!
פון דער פרייד גאר אויסער זיך,

קומט דער זיידעשי אויף גיך,
ברענגט מיט זיך א קויש.
שלעפט אהין און שלעפט אהער...
דאך אומזיסט! עס גייט צו שווער
פון דער ערד ארויס.

רופט דער זיידעשי גאנץ הויך :
„באָבע יאָכע, העלף מיר אויך!“

ריסן איצט שוין צוויי!
זויפיל קרעפטן נאָך פאַראן,
שלעפן ביידע ווי איין מאַן...
דאָך אומזיסט — אוי, וויי!
שרייט די באָבעשי גאנץ הויך :
„מירקע - אייניקל, קום אויך!“

שלעפן אלע דריי :
זיידעשי דעם רעטאָך ציט,
באָבעשי שלעפט ביידן מיט,
מירקעניו דערבני ;
שלעפן אלע ווי איין מאַן.

וויפיל קרעפטן נאך פאראן,
הנדא... איינס און צוויי...
שלעפ אהין און שלעפ אהער —
ניין, עס גייט נאך אלץ צו שווער;
אלץ אומזיסט — אוי, וויי!
רופט דאן מירקעניו דעם הונט;
פייל פון בויגן גלייך ער קומט.
שלעפן אלע פיר:

זיידעשי דעם רעטאך ציט,
באבעשי שלעפט בייזן מיט.
מירקע הינטער איר.
ס'הינטעלע פאר מירקעס קלייד
כאפט זיך אן און שלעפט מיט פרייד.
הנדא... איינס און צוויי...
שלעפ אהין און שלעפ אהער —
ניין, עס גייט נאך אלץ צו שווער,
אלץ אומזיסט — אוי וויי!...

רופט דער הונט די קיזי-קיץ.
קיזי קומט און העלפט מיט היץ —
פינף שוין האבן מיר :

זיידעשי דעם רעטאך ציט,
באבעשי שלעפט בייזן מיט,
מירקע הינטער איר,
ס'הינטעלע פאר מירקעס קלייד,
קיזעלע שלעפט אויך מיט פרייד,
הינדא... איינס און צוויי...
שלעפ אהין און שלעפ אהער —
ניין, עס גייט נאך אלץ צו שווער,
אלץ אומזיסט... אוי, וויי!
רופט דאן קיזעלע די מויז:
„קום, שארפצייגדעלע, ארויס!“ —
זעקס שוין האבן מיר :

זיידעשי דעם רעטאך ציט,
באבעשי שלעפט ביידן מיט,
מירקע הינטער איר,
ס'הינטעלע פאר מירקעס קלוגר,
קוועלע שלעפט אויך מיט פרייד.
נאר צולעצט די מוין.
שלעפט אהין און שלעפט אהער...
גיט דער רעטאך זיך א קער,
פויג — און שפרינגט ארויס!

זיידע, באבע, מירקע אויך
פאלן אום און לאכנן הויך:

כא, כא, כא, כא, כא!
ס'הינטל העלפט צו: האו-האו-האו!
קייז מיאוקעט: מיאז-מיאז-מיאז!
ס'מיזעלע... אהא!
מרא-לא-לא-לא-לא...

קעניג מידאס.

1.

אמאל איז געווען זייער א רייכער קעניג. ער האט געהויסן מידאס. ער האט געהאט א קליין, שיין טעכער. טערל.

דער קעניג מידאס האט זייער רייב געהאט גאלד. ער האט עס רייב געהאט מער פון אלע זאכן אויף דער וועלט. ווען זיין טעכטערל פלעגט אַנקלייבן און ברענגען אהיים גלעקעלאך און טויליפס, פלעגט ער זאגן: „ווען די בלימעלאך וואלטן געווען פון גאלד, וואלט איך זיי אויך געקליבן.“

אינמאל איז מידאס געזעסן בני זיך אין שאצקאמער און געצויילט, וויפיל גאלד ער האט. פלוצלונג דערזעט ער — א פרעמדער מאן שטייט אין צימער.

— דו ביסט א רייכער מאן, פריינד מידאס! — האט דער פרעמדער געזאגט.

— יא, איך האב א ביסל גאלד. — האט מידאס גע-ענטפערט, — אבער ווייט ניט גענוג.

— ווי? — האט דער פרעמדער אויסגערופען?
אין ארץ, וואס דו האסט, נאך ניט גענוג?
— ניין. — האט מיראס געשאקלט מיטן קאפ.
עס איז ווייניק.
— און ווען וואלט גענוג געווען? — וואס וואלסטו
געוואלט? — האט דער פרעמדער געפרעגט.
מיראס האט געטראכט און געטראכט, האט א קוק
געטאן אויפן פרעמדן און געזאגט:
— איך וואלט געוואלט, אז ארץ, אז וואס איך וועל
זיך צורירן, זאל ווערן גאלד.
— ביסטו זיכער, אז דעמאלט וועסטו שוין זיין צו-
פרידן?
— יא, דעמאלט וועל איך שוין מער גארנישט ניט
בעטן.

— עם וועט זיין אזוי, ווי דו ווילסט. — האָט דער
פרעמדער געזאָגט. — פון מאָרגן אָן וועט אַלץ, צו וואָס
דו וועסט זיך צורירן, ווערן גאָלד.

2.

אויף מאָרגן, ווי נאָר די זון האָט אַרײַנגעקוקט דורכײַן
פענסטער אין צימער אַרײַן, איז מײַדאָס אַראָפּגעשפרונגען
פון בעט.

ער האָט זיך אָנגערירט אַנײַם שטול. איז דער שטול
געוואָרן אַ גאָלדענער.

ער האָט זיך אָנגערירט אָן בעט און אָן טיש, און זײַ
זײַנען גלײַך געוואָרען פון רײַנעם גאָלד.

ער האָט זיך אָנגעטאָן; זײַנען די קלײדער זײַנע גע-
וואָרן גאָלדענע.

מײַדאָס איז אַרויס אין גאַרטן. „איצט — האָט ער
געטראַכט — קאָן איך האָבן דעם שענסטן גאַרטן אויף
דער וועלט.“

ער האָט זיך אָנגערירט אָן די בײַמער, אָן די בלעך
טער, אָן די בלומען, און זײַ זײַנען אַלע געוואָרן גאָלדענע.
מײַדאָס איז אזוי אַ לענגערע צײַט אומגעגאַנגען אין
גאַרטן, ביז ער איז געוואָרן הונגעריק. איז ער אוועק אין
פּאַלאַץ עסן אַנבײַסן.

ער האָט געוואָלט אויסטרינקען אַ קריגל מילך.
אַבער ווי נאָר ער האָט זיך צוגערירט צו די מילך מיט זײַנע
ליפּן, איז פון די מילך געוואָרן גאָלד.

ער האָט געוואַלט עסן אַ שטיקל פּיש; אָבער ווי
נאָר ער האָט זיך צו דעם צוגערירט, איז עס געוואָרן גאַלד,
און ער האָט עס ניט געקאָנט עסן.
ער האָט גענומען אַן אַיג, איז דאָס אויך באַלד גע-
וואָרן גאַלד.

פּונקט דעמאָלט איז אַרײַן אין צימער זײַן קלײַן
טעכטערל. זי האָט אַרומגענומען איר פאַטער און גע-
זאָגט: „גוט מאַרגן, טייערער פאַפּאָ!“

דער קיניג האָט אַ קוש געמאַן זײַן טעכטערל.
— וואָס מאַכסטו עפעס, מיין טייער מיידעלע! —
האַט ער זי געפרעגט.

אָבער דאָס מיידעלע האָט ניט געענטפּערט. זײַן
קלײַן טייער מיידעלע האָט שוין ניט געקאָנט דערן. זײַן
קוש האָט זי פאַרוואַנדלט אין גאַלד.

די פיקסלאך און דער לייב.

1.

אמאל איז געווען א לייב. ער האט געלעבט אין א וואלד.

דער לייב איז געווען זייער א גרויסער, און אלע האבן אים גערופן קעניג.

אבער ער איז געווען זייער א שלעכטער. ער פלעגט אויפעסן אלע אנדערע אינוואוינער פון וואלד, ווען נאך ער פלעגט זיי געפינען. ביז עס זיינען געבליבן אין וואלד נאך צוויי פיקסלאך.

די פיקסלאך האבן זיך געשראקן פאר'ן לייב. זיי האבן בנינאכט געהערט זיין ברילן. און מיט יעדער נאכט איז דאס ברילן געקומען געענטער צו זיי.

איין נאכט איז דער לייב צוגעקומען זייער נאענט צו די פיקסלאך. האט איינער פון זיי געזאגט צום אנדערן:

— וויי איז מיר! איך ווייס, דער לייב וועט אונז

הינט כאפן און אויפעסן. וואס זאלן מיר טאן?

— שרעק זיך ניט. — האט דאס צווייטע פיקסל גע-

זאגט. — מיר וועלן אנטלויפן און באהאלטן זיך.

און זיי האבן זיך גענומען פאר די הענט, און זיי

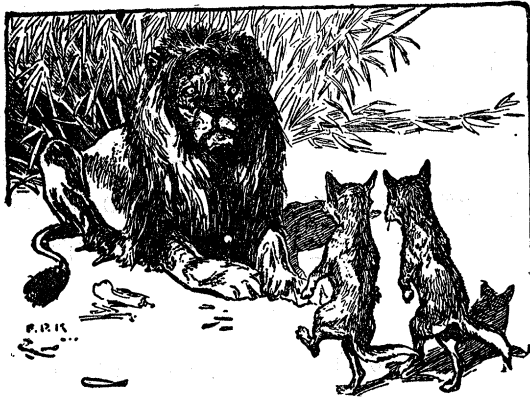
זיינען אוועקגעלאפן ווייט, ווייט, ביז דאס ברילן פונ'ם לייב האט זיך מער נישט געהערט.

2.

איין נאכט אבער האט דער לייב ווידער שיר ניט
געכאפט די פיקסלאך.

— וואס זאלן מיר טאן? — האט איין פיקסל גע-
זאגט. — איצט וועט ער אונז שוין זיכער אויפעסן.

— פאל ניט אראפ בני זיך. — האט געזאגט דאס
צווייטע פיקסל. — טו וואס איך טו און שרעק זיך ניט.
און די פיקסלאך האבן זיך גענומען פאר די הענט
און אוועקגעטאנצט גלייך צום לייב.

— וואו זינט איר געווען? — האט דער לייב א בריל
געטאן? — פארוואס זינט איר געכטן ניט געקומען? איר
בין געכטן געווען הונגעריק.

— אנטשולדיק, גרויסער לייב! — האבן די פיקס-
לאך געענטפערט. — מיר האבן געוואלט קומען צו דיר

פריער. אבער יעדעס מאָל, ווען מיר האָבן געוואַלט גיין
צו דיר, איז אַרויס פֿון וואַלד אַ שרעקלאַכער לײַב און געד-
ברילט אויף אונז. האָבן מיר זיך באַהאַלטן.

— אַבער דאָס איז אַ ליגן! — האָט אויסגעברילט
צאַרנדיק דער לײַב. — אין דעם וואַלד איז נישט קיין אַנד-
ער לײַב, אויסער מיר!

— אַ יע! — האָבן די פֿיקסלאַך געזאָגט. — עס איז
יאַ פאַראַן און נאָך אַ גרעסערער פאַר דיר.

— נאָך אַ גרעסערער?

— יא, אַ גרעסערער. און ער ברילט שטאַרקער פאַר

דיר.

דער לײַב, איז ער האָט דאָס דערהערט, איז ער אַריין
אין גרימציאָרן. און ער האָט אזוי שטאַרק געברילט, אז די
בײַמער האָבן זיך געטרײַסלט.

— נעמט מיך צו יענעם לײַב. — האָט ער אויסגע-

שריען. — איך וועל אים אויפֿעסן!

3.

די פֿיקסלאַך האָבן זיך גענומען פאַר די הענט און
זײַנען געשפרונגען פאַרויס און דער לײַב נאָך זײַ. ביז זײ
זײַנען געקומען צו אַ טײַך.

— אַט דאָ וואוינט דער אַנדער לײַב. — האָבן געד-

זאָגט די פֿיקסלאַך.

דער לײַב האָט אַ קוק געטאָן אין וואַסער און האָט

דאַרטן דערזען אַן אַנדער לײַב.

— קום ארויס! — האָט דער לײב אַרויסגעברילט. —
קום שוין ארויס!
אַבער דער צווייטער לײב איז ניט ארויס.

דער לײב האָט געשריען און געמאַכט צאַרניקע
גרימאַסן. דער אנדער לײב האָט אויך געמאַכט אַזעלכע
גרימאַסן, אַבער ער איז ניט ארויס פון וואַסער.
האָט אַנגזער לײב דערעסן צו וואַרטן, ביז דער צווייט
טער לײב וועט ארויס פון וואַסער, און ער זאָל אים אויפֿ-
עסן. האָט ער בײַז אַ ברײַל געטאַן און איז אַריינגעשפרונג-
גען אין טײך.
דער לײב איז שוין מער פון טײך ניט ארויס. ער
האָט זיך דערטרונקען.
און די פיקסלאך האָבן זיך גענומען פאַר די הענט
און האָבן פּרײַלאך געטאַנצט אויפֿן ברעג טײך. און זײ
האָבן געזונגען:
— דער לײב איז טויט! דער לײב איז טויט!

די רויבער.

1.

אמאל איז געווען אן אייזל. ער האט געארבעט שווער און ביטער זיין גאנץ לעבן. אבער מיט דער צייט איז ער געווארן אלט און האט מער ניט געקאנט ארבעטן. איינמאל האט דער באלעבאס פונים אייזל געזאגט צו זיין ווייב: „אונזער אייזל איז אלט. מער קיין נוצן קאנען מיר פון אים ניט האבן. איך וועל אים טויטן און אראפ-נעמען פון אים זיין פעל.“

דער אייזל האט דאס געהערט. האט ער ביי זיך גע-טרעכט: „צו וואס זאל איך דא פארבלייבן, מען זאל מיר טויטן? איך וועל אוועקלויפן.“

געזאגט און געטאן. ער איז אריבערגעשפרונגען איבער'ן פלויט פון הויף און איז אוועק מיט'ן וועג. גייט ער און גייט און באגעגנט א הונט. — וואוהין גייסטו, טייערער הונט? — פרעגט דער אייזל.

— איך בין אנטלאפן פון מיין באלעבאס. — האט דער הונט געענטפערט. — ער זאגט — איך בין צו אלט, קאן מער ניט אכטונג געבן אויף זיינע שעפסן, ניט היטן זיין הויף. וויל ער מיר טויטן. בין איך אנטלאפן געווארן. — זייער גוט, מיין טייערער פריינד! — האט דער אייזל געזאגט. — קום מיט מיר. מיר וועלן גיין אין שטאט

און שפילן אין א קאפעליע. דו וועסט בלאזן אויף א פלוים
איד וועל קלאפן אין א פויק.

זינען זיי אוועק ווייטער ביידע צוזאמען.
גייען זיי און גייען און באגעגענען א קאץ.
— א גוט מארגן דיר, קעצל! — זאגט דער אייזל. —
וואוהין גייסטו דאס?
— איך בין אנטלאפן פון מיין הויס. איך האב גע-
הערט, ווי מיין באלעבאס און מיין באלעבאסטע זאגן:
„אונזער קעצל איז אלט און קאן מער נישט כאפן קיין מיין.
מען דארף זי ארטינווארפן אין וואסער און דערמדינקען.“
האב איך נישט געוואלט פארבלייבן, מען זאל מיך דער-
מדינקען, און בין אוועקגעלאפן.
— זייער גוט. זייער גוט, ליבער פריינד! — האט

דער אייזל געזאגט. — קום מיט אונז. מיר גייען אין שטאָט
שפירן אין אַ קאָפּעליע. דו וועסט צווינגען.
— זייער שיין, זייער פּיין. — האָט די קאָץ צוגע-
שטימט. — איך גיי מיט אייך.
גייען זיי און גייען אלע צוזאמען און קומען אויף אַ
פּאַרם.

דערזעען זיי אויף אַ צוים אַ גרויסן האָז. דער האָז
האַט צעמאַכט מיט זיינע פּליגלען און געקרייעט אזוי
הויך, ווי ער האָט נאָר געקאַנט.
— וואָס פּעלט דיר? וואָס שרייסטו אזוי הויך? —
האַט אים דער אייזל געפרעגט.
— ווי זאָל איך נישט שרייען, — האָט דער האָז גע-
זאָגט, — אז מען וועט מיך היינט קוילען און אַרטיגלייגן.

אין זופ. איך האב אלײן געהערט, ווי די באַלעבאַסטע
מינע האָט אזוי געזאָגט.

— אויב אזוי, פאַרוואָס זאָלסטו נאָר ניט גיין מיט
אונז? — האָט דער אייזל געזאָגט. — מיר גליען אין שטאַט
שפּילן אין אַ קאַפעליע. דו קענסט זינגען אויסגעצײכנט,
וועסטו גאנץ פּיין צונויף קומען.

— זייער גוט, איך גי מיט אײך. — האָט דער האָן
צוגעשטימט. און זיי זינגען אַלע אוועק צוזאַמען.

2.

גליען זיי אזוי אַלע און גליען, ביז עס איז געוואָרן
פינסטער. האָבן אַלע פיר גענומען זוכן אַ פּלאַץ, וואו אײ-
בערצונעכטיקן.

האָבן זיי דערזען אַ בוים. זאָגט דער אייזל: „לאָמיר
דאָ איבערנעכטיקן אונטער דעם בוים.“

האָט זיך דער אייזל געלויבט אויף דער ערד און דער
הונט לעבן אים. די קאץ האָט אַרויפגעקלעטערט אויף
אַ צווייג, און דער האָן איז אַרויפגעפּלויגן אויפֿן שפיץ
בוים.

— איך זע אַ פּייערל פון דער ווינטן. — האָט דער
האָן אויסגערופֿן. — עס מוז ניט ווינט זיין אַ שטיבעלע.
— אויב אזוי, — האָט געזאָגט דער אייזל, — לאָ-
מיר גיין און בעטן בני די באַלעבאַטים פון הויז, זיי זאָלן
אונז געבן אַפּעסן.

— יא, איך וואָלט איצט מיט פאַרנעניגן געזאָגט אַ

ביזן. — האָט געזאָגט דער הונט.
— און איך וואָלט גערן פאַרזוכט אַ פעטע מויל. —
האָט געזאָגט די קאַץ.
— און איך וואָלט ניט געבראַקירט מיט אַ הויפּן
קערענער. — האָט געזאָגט דער האָן.
און זיי האָבן זיך אלע גלייך געלאָזט צום פּלאַץ, וואו
זיי האָבן געווען דאָס פּייערל.

זיי זינען געגאַנגען און געגאַנגען, ביז זיי זינען גע-
קומען צום הייל.
דער אייזל, וואָס איז געווען העכער פון זינע פּריינד,
האָט זיך געשמעלט אויף די הינטערשטע פּיס און אַ קוק
געטאָן אין פענסטער.
— וואָס זעסטו דאָרט? — האָבן אים די פּריינד גע-
פּרעגט.
— איך זע אַ טיש געגרייט מיט אלעם גוטן, און פיר
רויכער זיצן ארום טיש און עסן און טרינקען.

— קריך אראפ. — האט דער הונט געזאגט. — לאץ
מיר אויסטראכטן א פלאץ, ווי צו קריגן דאס עסן.
און זיי האבן געטראכט און געטראכט און אויסגע-
טראכט א פלאץ — צו דערשרעקן די רויבער און פאר-
לאזן זיי.

דער אייזל האט זיך געשמעלט אויף די הינטערשטע
פיס און די פארערשטע האט ער אוועקגעשמעלט אויפן
ברעג פענסטער.
דער הונט איז ארויפגעשפרונגען צום אייזל אויפן

רוקן, די קאץ — צום הונט אויפ'ן רוקן און דער האָן —
צו דער קאץ אויפ'ן רוקן.

און אלע צוזאמען האָבן זיי גענומען זינגען אזוי
הויך, ווי זיי האָבן נאָר געקענט.

דער אייזל האָט געשריען, דער הונט — געבולן, די
קאץ — געמיאוקעט, דער האָן — געקרויעט.

זיי האָבן אויפגעהויבן אזא טומל, אז די רויבער
האָבן זיך דערשראָקן, געלאָזן די וועטשערע און זינגען
אנטלאָפן אזוי שנעל, ווי זיי האָבן נאָר געקענט.

אונזערע פריינד זינגען דעמאלט אַרײַן אין הויז, האָבן
זיך געזעצט אַרום טיש און אויפגעגעסן די וועטשערע.

— און איצט — האָט געזאָגט דער אייזל — לאַמיר
גיין שלאָפן.

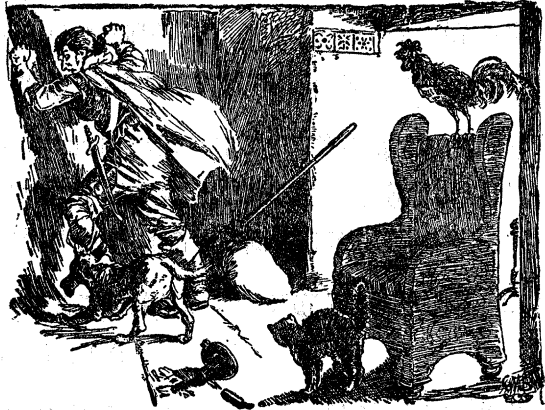
איז דער אייזל אַרום און געלייגט זיך אויפ'ן הויף;
דער הונט האָט זיך געלייגט הינטער דער טיר; די קאץ
האָט זיך אוועקגעלייגט וואַרימען אויפ'ן אויזון, און דער
האָן איז אַרויפגעפלויגן אויף אַ ברעג שמוץ.

זיי זינגען אלע געווען אזוי מיד, אז זיי זינגען באַלד
איינגעשלאָפן.

אַרום האַלבער נאַכט האָבן די רויבער דערזען, אז
אין שטיבל איז דאָס פניער אויסגעלאָשן, און אז אלץ אַרום
איז שטיל.

איז איינער פון זיי שטיל אוועקגעקראָכן צוריק אין

היין. ער איז אריין און אוועק צום איוון אנגינגן א שווע-
בעלע.
די קאץ האט אים א שפרונג געטאן גלייך אין גע-
זיכט אריין און אעדראפעט.

דער רויבער האט זיך אזוי דערשראקן, אז ער איז
גלייך ארויסגעלאפן.
ניס טיר האט אים אנגעכאפט דער הונט און א ניס
געטאן אין פוס.
אויפן הויף האט אים דער אייזל געגעבן אזא
שטארקן בריק, אז ער איז ארויסגעפליגן אויפן וועג.
דער האן האט זיך דערבוי אויפגעכאפט און אנגע-
הויבן שרייען: קו-קידדעקו!
דער רויבער איז אוועקגעלאפן צוריק צו זיינע
פריינד.
— עס איז עפעס שרעקלאכס! — האט ער דער-

צײַלט. — ווי נאך איך בין אריין אין הויז, איז צוגעשפרונגן גען אן אלטע פרוי און צעדראפעט מיר א מיט א טשוואַק.

— בני דער מיר האָט מיר באַגענגט אַ מאָן מיט אַ שאַרף מעסער. ער האָט מיר אַ שטאַך געטאָן אין פּוס.

— אויפֿן הויף איז געווען אַ רײַ. ער האָט מיר אַ שטױם געטאָן און פאַרוואַרפֿן אויפֿן וועג.

און אויסער דעם איז נאָך דאַרטן געווען איינער, וואָס האָט געהאַלטן אין אייז שרײַען: „לאַז מיר אים אַ קנאַק טאָן!“ „לאַז מיר אים אַ קנאַק טאָן!“

די רױבער האָבן זיך דערשראַקן און זײַנען אַוועק ערגעץ ווייט, ווייט.

און אונזערע פיר פריינד זיינען פארבליבן אין הייז אין מיטן וואַלד, און זײַ זײַנען דאַרטן נאָך ביז היינטיקן טאָג.

די קאַץ, וואָס האָט געוואַרט.

פּרילינג. אַ שײַנער גאַרטן.

אַ קאַץ מיט אירע צוויי קעצעלאַך וואַרימען זיך אויף דער זון.

די קאַץ: איר זעט די נעסט אויפֿן בוים, קעצעלאַך מיניע?

קעצעלע 1: יא, מאַמעניו! וואָס איז דאַרט אין נעסט?

די קאַץ: אױער, מיניע מיניע!

קעצעלע 2: זינען אייער געשמאק?
די קאץ: יא, אייער זינען געשמאק. איך וועל באלד ארויס-
קריכן און אראפברענגען פאר אייך ביידין צו אייעלאך.
די קאץ דראפעט זיך ארויף אויפ'ן בוים צו דער נעסט און
קומט באלד צוריק אראפ.

קעצעלע 1: וואס האסטו דארטן געזען, מאמעניו?
די קאץ: פינף בלויע אייעלאך, קינדערלאך!
קעצעלע 2: זינען פינף בלויע אייעלאך ניט געשמאק,
מאמעניו?

די קאץ: פינף בלויע אייעלאך זינען יא געשמאק, קינד-
ערלאך! אבער פינף קליינע פויגעלאך זינען נאך געשמאקער.
לאמיר ווארמן.

אין דריי וואכן ארום.

די קאץ מיט אירע צוויי קעצעלאך ווארימען זיך אין גארטן
אויף דער זון.
די קאץ: האט איר זיך היינט, קינדערלאך, צוגעקוקט צו
דער נעסט?

קעצעלע 1: יא, מאמעניו.
די קאץ: האבן פון דארט ארויסגעקוקט קליינע פויגעלאך?
קעצעלע 2: יא, יא, מאמעניו!

די קאץ: מיר וועלן זיי איצט אויפעסן; זיי וועלן זיין זייער געשמאק.

זי דראפעט זיך ארויף אויפ'ן בוים צו דער נעסט און קומט באלד צוריק אראפ.

קעצעלע 1: וואס האסטו דארטן געזען, מאמעניו?
די קאץ: איך האב דארטן געזען פינף קלוינע פויגעלאך, קעצעלאך מינע!

קעצעלע 2: זינען דען קלוינע פויגעלאך ניט געשמאק?
די קאץ: קלוינע פויגעלאך זינען יא געשמאק, קינדערלאך מינע! אבער גרויסע פויגל זינען נאך געשמאקער. לאמיר ווארטן. אין צוויי וואכן ארום.

די קאץ מיט אירע קעצעלאך ווארימען זיך אין גארטן אויף דער זון.

די קאץ: האט איר זיך היינט, קעצעלאך מינע, צוגעקוקט צו דער נעסט?

קעצעלע 2: יא, מאמעניו!
די קאץ: האבן פון דארט ארויסגעקוקט גרויסע פויגל?
קעצעלע 2: נין, מאמעניו!
די קאץ: האבן פון דארטן ארויסגעקוקט קלוינינקע פויגעלאך?

ביידע קעצלאך: נין, מאמעניו!
די קאץ: דאס איז עפעס נישט פארשמענדלאך. נו, וועלן מיר היינט טאקע אויפעסן די פויגעלאך. זיי מוזן איצט זיין זייער געשמאק.

זי דראפעט זיך ארויף אויפ'ן בוים צו דער נעסט און קומט באלד צוריק אראפ.

קעצעלע 1: וואס האסטו דארטן געזען, מאמעניו?
די קאץ: גארנישט, קינדערלאך מינע! גארנישט, קעצעלאך מינע! די פויגעלאך זינען אוועקגעפליגן.
ביידע קעצלאך: א, מאמעניו, א, מאמעניו!

די דריי בערן.

1.

א מיידעלע איז אוועק פון שטוב אין וואלד אריין. אין וואלד האט זי פארבלאנדזשעט. זי האט גענומען זוכן דעם וועג אהיים, נאר זי האט אים נישט געפונען. איז זי געקומען אין וואלד צו א קליין שטיבעלע.

די טיר איז געווען אפן. זי האט א קוק געטאן דורכ'ן טיר, זעט זי — אין שטיבעלע איז קיינער נישט. איז זי אהין אריין.

אין דעם שטיבעלע האבן געוואוינט דריי בערן. איין בער איז געווען דער טאמע, גערופן האט מען אים בערל. ער איז געווען א גרויסער מיט לאנגע קודלעס. דער אנדערער איז געווען א בעריכע. זי איז געווען עטוואס קלענער, און גערופן האט מען זי וויכנע. דער דריטער איז געווען א קלייניקער יונגער בערעלע, און גערופן האט מען אים בערטישקל. די בערן זיינען נישט געווען אין דער היים: זיי זיינען אוועק שפאצירן איבער'ן וואלד.

2.

אין שטיבעלע זיינען געווען צוויי צימערן: איינער — אן עס-צימער, און דער אנדערער — א שלאף-צימער. דאס מיידעלע איז אריין אין עס-צימער און האט דערוען אויפ'ן טיש דריי שיסלען מיט געקעכין. די ערשטע שיסל, זייער א גרויסע, איז געווען בערלס אליין. די צווייטע שיסל, א ביסל א קלענערע, איז געווען וויכנעס. די דריטע, א בלויאנקע קלייניקע שיסעלע, איז געווען בערטישקלס. לעבן יעדער שיסל איז געלעגן א לעפל: לעבן בערלס — א גרויסער,

לעבן וויכנעס — א מיטעלער, און לעבן בערמשיקלס — א קלויי-
נינקער.

דאס מיידעלע האט גענומען דעם גרעסטן לעפל און האט א
ביסעלע געגעסן מיט אים פון דער גרעסטער שיסל; דערנאך האט זי
גענומען דעם מיטעלן לעפל און האט געזופט פון דער מיטעלער
שיסל; דערנאך האט זי גענומען דאס קלוייניקע לעפעלע און האט
געזופט פון דעם בלויאינקן שיסעלע. און בערמשיקלס געקעכץ איז
איר געפעלן געווארן מער, ווי אלעמענס.

דאס מיידעלע האט געוואלט זיך צוועצן. זעט זי בנים טיש
דריי שטולן. איינעס א גרויסן — בערלס, דעם צווייטן א קלענערן —
וויכנעס, און דעם דריטן א קלוייניקן מיט א בלויאינקן קישעלע —
בערמשיקלס. זי האט געוואלט ארויפקריכן אויפ'ן גרויסן שטול און
איז אראפגעפאלן. דערנאך האט זי זיך אוועקגעזעצט אויפ'ן מיטעלן
שטול; אויף אים איז איר אכער געווען נישט גוט צו זיצן. דערנאך
האט זי זיך אוועקגעזעצט אויפ'ן קלוייניקע שטילכעלע, און זי האט
זיך צעלאכט — אזוי גוט איז איר געווען. זי האט גענומען דאס
בלויאינקע שיסעלע צו זיך אויף די קני און האט זיך גענומען וויגן
אויפ'ן שטול.

דאס שטילכעלע האט זיך דורכגעבראכן, און זי איז אראפגע-
פאלן אויף דער ערד. זי איז אויפגעשטאנען, האט אויפגעהויבן דאס
שטילכעלע און איז אריין אין צווייטן צימער. דארטן זינען גע-
שטאנען דריי בעטן: איינע א גרויסע — בערלס, די צווייטע א מי-
טעלע — וויכנעס, די דריטע א קלוייניקע — בערמשיקלס. דאס מייד-
עלע האט זיך אנידערגעלייגט אויף דער גרויסער בעט — איז זי
געווען צו גרויס און צו ברויט. זי האט זיך געלייגט אויף דער מי-
טעלער — איז געווען צו הויך. האט זי זיך געלייגט אין דער קלויי-
נינקער; דאס בעטעלע איז געווען פונקט, ווי פאר איר, און זי איז
איינגעשלאפן.

3.

די בערן זינען געקומען אהיים
הונגעריקע און האבן געוואלט עסן
מיטאג. דער גרויסער בער האט גע-
נומען זיין שיסל, האט א קוק געטאן
און האט ארויסגעשריען מיט א שרעק-
לאכער שטימע:

**„ווער האט געזופט פון
מיין שיסל?“**

וויכנע האט א קוק געטאן אין איר שיסל און האט א געשרי-
געטאן שוין ניט אזוי הויך:

„ווער האט געזופט פון מיין שיסל?“

און בערמשיקל האט דערזען
זיין פוסט שיסעלע און האט אנגע-
הויבן צו קוויטשען מיט זיין דיין
שטימעלע:

„ווער האט געזופט פון מיין שי-
סעלע און האט אינגאנצן אויסגעזופט?“
בערל האט א קוק געטאן אויף
זיין שטול און האט ארויסגעשריען
מיט א שרעקלאכער שטימע:

„ווער איז געזעסן אויף מיין שטול?“

וויכנע האט דערלאנגט א קוק אויף איר שטול און האט א
געשרי געטאן שוין ניט אזוי הויך:

„ווער איז געזעסן אויף מיין שטול?“

בערמשיקל האָט אַ קוק געטאָן אויף זײַן צעבראַכן שטילכעלע
און האָט אַרויסגעקױטשעט :

„ווער איז געזעסן אויף מיין שטול און האָט אים צעבראַכן?“
די בערן זײַנען אַרײַן אין צװײטן צימער.

„ווער האָט זיך געלײגט אויף מיין בעט?“

האָט אַרויסגעשריען בערל מיט אַ שרעקלאַכער שטימע .

„ווער האָט זיך געלײגט אויף מיין בעט?“

האָט אַרויסגעשריען וויכנע שוין ניט אזוי הויך .

און בערמשיקל האָט צוגעשמעלט אַ בענקעלע, איז אַרויפגע-
קראַכן אויף זײַן בעטעלע און האָט אַרויסגעקױטשעט מיט זײַן דיך
שטימעלע :

„ווער האָט זיך געלײגט אויף מיין בעט !

מיט אַמאָל האָט ער דערזען דאָס מױדעלע און האָט אַנגע-
הויבן צו קױטשען אזוי, ווי מען וואַלט אים געקױלעט :

„אַט איז זי ! האַלט ! האַלט ! אַט איז זי ! אַט איז זי ! אַט איז זי !

האַלט !“

ער האָט זי געוואַלט אײַנבײַסן. דאָס מױדעלע האָט אויפגע-
עפנט די אויגן, האָט דערזען די בערן און האָט זיך אַ וואַרף געטאָן
צום פענסטער. דאָס פענסטער איז געווען אָפֿן. זי איז אַרויסגע-
שפרונגען דורכ'ן פענסטער און איז אַנטלאָפֿן געוואָרן. די בערן האָבן
זי ניט דעריאַגט.

דער ווינט.

1.

האָט איר אַמאָל געזען, ווי דער ווינט פאַרט רײַטנדיק אויף זײַן ווילד פּערד? ווי ער רײַט איבער וואַסער און איבער טריקעניש, איבער בערג און איבער הויכע בײַמער? גוטע קינדער זעען אים קײַנמאָל נײַט.

זײַ הערן נאָר, ווי ער רײַט; ווי עס קלאַפֿן די קלױען פֿון זײַן ווילד פּערד.

אַבער אײַנמאָל, לאַנג, לאַנג צוריק, איז געווען אַ מענש, זײַער אַ שלעכטער מענש.

ער האָט געטאָן זײַער פּיל שלעכטע זאַכן.

יעדער אײַנער האָט זיך געשראַקן פֿאַר אים. קײַנער האָט אים נײַט ליב געהאַט.

אײַנמאָל איז ער אַוועק אין וואַלד. ער איז געגאַנגען פֿון בוים צו בוים און געבראַכן די פּײַגלשע אײַעלאַך און צעשלינדערט די נעסמן.

אַן אַלטער קלוגער לאַכפּױגל האָט אים געזאָגט:

„הײַט זיך! דו וועסט דערפֿאַר קריגן אַ שטראַף. דער ווינט וועט דיך באַשטראַפֿן.“

— ווער שרעקט זיך פֿאַר'ן ווינט? — האָט דער מענש גראָב געענטפּערט. — איך געוויס נײַט.

און ער איז געגאַנגען ווייטער איבער'ן וואַלד.

מיט אַמאָל איז געוואָרן פינסטער.

„זאל דאָס זײַן, אז די נאַכט קומט אָן?“ — האָט דער מענש אַ טראַכט געטאָן. — „נײַן, עס קען נײַט זײַן. עס איז צו פֿרי. קענטיק עס וועט רעגענען.“

2.

פּלוצלונג האָט ער דערזען אַ בלענדנדן בליק, און באַלד נאַכ-דעם האָט ער דערהערט אַ באַטויבנדן דונער.

3.

דאס פערד האָט געקלאַפּט מיט זײַנע גרויסע קלױען; דער
בליץ האָט געבליצט, און דער דונער האָט געדונערט.
דער מענש איז געווען צו פיל דערשראָקן, ער זאָל אַרויסרױדן
כאַטש אַ וואָרט.

אין באַרג האָט זיך געעפּנט אַ טיר. זײַ זײַנען אַרײַנגעפּאַרן
אין אַ הױל. די טיר הינטער זײַ האָט זיך צוגעמאַכט מיט אַ קלאַפּ
ווי אַ דונער.

„אַראָפּ!“ — האָט אַ געשרײַ געטאָן דער ווינט.

דער מענש איז אַראָפּ פון פּערד און האָט זיך אַרומגעקוקט.
די הױל איז געווען אַ גרויסע. זי איז געווען באַלויכטן מיט
אַ בליציק-העל ליכט. די גאַנצע הױל איז פול געווען מיט פּויגלען.
זײַ זײַנען אַלע געווען אומעטיק.

— וואָס זײַט איר אַזוי אומעטיק? — האָט זײַ געפּרעגט דער
ווינט.

— ווי אַזוי זאָלן מיר ניט אומעטיק זײַן? — האָבן געענט-
פּערט די פּויגלען. — אַ שלעכטער מענש האָט צעבראַכן אונזערע
שױנע אױער. ניטאַ מער קײן נעסטן אין וואַלד, קײן גליקלאַכע
הױמען.

„מיר זײַנען פּרײַנד פּונ'ם מענשן. מיר זײַנען פאַר אים. מיר
פאַרטיליקן די פּליגן און ווערמלאַך, וואָס טוען אים אָן שאַדן. מיר
טוען דעם מענשן קײנמאַל קײן שאַדן ניט אָן.
„און דאָ איז געקומען אַ מענש און האָט אונז פאַרשאַפּט אַזוי
פיל שלעכטם!“

— ווער איז דער מענש? — האָט דער ווינט געפּרעגט.

— דאָס איז ער! דער מענש, וואָס דו האָסט ערשט געבראַכט
מיט זיך. — האָבן אַלע פּויגלען מיט אַמאָל אױסגעשריען און אַנגע-
וויזן אױף דעם דערשראַקענעם מענשן.

און דעם מענשן האָט אױצט אַזוי שטאַרק פאַרדראַסן, פאַר-
וואָס ער האָט געטאָן שלעכטם די פּײַגעלאַך. ער וואַלט זיך אױצט

געוואונשן, קיינמאל קיין איינעם פון זיי קיין שלעכטם ניט צו האבן
געטאן!

און דער ווינט האט זיך ווידער מיט זיין הויכער שמים גע-
ווענדט צום מענשן:

— שלעכטער מענש, פארוואס האסטו דאס געטאן?
דער מענש איז געווען צופיל דערשראקן, ער זאל קענען ענט-
פערן א ווארט.

האט זיך דער ווינט געווענדט צו די פויגלען:
„ווייל דער מענש איז געווען אזוי שלעכט, וועל איך אים פאר-
שליסן אין בארג. און זאל ער דא זיצן, ביז אים וועט שטארק פאר-
דריסן, פארוואס ער האט דאס אייך געטאן.“

4.

דעמאלט האט דער מענש זיך געבוקט פאר זיי און געזאגט:
— „א, גרויסער ווינט! און אויך איר, טייערע פויגעלאך! עס
פארדריסט מיך שוין אי צו מ.“

„לאזט מיך נאר ארויס פון דאנען, וועל איך העלפן די פויגלען
צוריק אויפבויען זייערע נעסטן. איך וועל אלעמאל זיין גוט צו די
פויגלען און וועל אויך אנדערע לערנען צו העלפן זיי.“

„פארגיט מיר, טייערע פויגעלאך! פון היינט אן און ווייטער
וועל איך זיין אייערער א פריינד.“

— וואס זאלן מיר מיט אים טאן? — האט דער ווינט גע-
פרעגט.

— „לאז אים גיין! — האבן אלע פויגלען אויסגעזונגען, —
לאז אים גיין! מיר פארגיבן אים. מיר דענקען, אז ער וועט שוין
מער קיינמאל ניט זיין שלעכט. און מיר ווילן, אז אלע זאלן זיין
גליקלאך.“

און איידער דער מענש האט נאך צייט געהאט גוט ארומקוקן
זיך, זיינען אלע פויגלען אוועקגעפליגן.

און דער ווינט האט זיך אנגערירט אן די אויגן פון דעם מענשן,
און דער מענש איז אנטשלאפן געווארן.

און ווען ער האָט זיך אויפגעכאַפט, האָט ער געזען, אז ער איז צוריק אין וואַלד.

גרינע ביימער האָבן אַראָפּגעהאַנגען איבער אים זייערע צווייגן. און נאָך העכער — האָט זיך געצויגן דער בלויער הימל. און אַ בלויער פּויגל האָט געבויט זיין נעסט און האָט געזונגען. אויף יעדן בוים זינגען געווען פאַרנומען פּויגעלאַך, בויענדיק זייערע נעסטן.

— „ווי שוין, ווי גליקלאַך זיי זינגען! — האָט דער מענש געטראַכט. — ווי האַב איך דאָס אַמאָל געקאַנט מאַן שלעכטס אַזעלכע קלוינע שויןע באַשעפענישן? פון היינט אָן וועל איך זיין זייער בעסטער פּריינד.“

און דער מענש האָט טאַקע געהאַלטן וואַרט.

זיי צו ציילן זיך.

2.

ענגע, בענגע,
סמופע, צענגע,
ארצע, באַרצע,
גאַלע, שוואַרצע,
אוימעלע, ריימעלע,
בייגעלע, פייגעלע, האַפּ!

1.

איינס, צוויי, דריי,
אַדער לידער ליי,
אַקו, באַקו,
ביידע גלאַקו,
צירל, פּערל,
דוקס, אַרויס.

3.

פינה — פינגער,
זעקס — זינגער,
זיבן — טויז,
אַכט אַ הויז — גיי אַרויס!

איינס — אַ מילינג,
צוויי — אַ צוויילינג,
דריי — מעזומען,
פיר — דערדער,

רעטענישן און פראגן.

האט בלעטער און איז ניש קיין בוים; האט א רוק
און איז ניש קיין מענש.

האט ניש קיין פיס און גייט; האט ניש קיין מויל און
צוילט; האט ניש קיין הענט און שלאגט.

אלעמען באנייט דאס, אלעמען באקליידט דאס, און
אלוין גייט דאס נאקעטערתייט.

פליט אן פליגלען, מויערט אן ציגלען; לויגט זיך
ווי א האר, שטייט אויף ווי א נאך.

גריין ווי גראן — נאך ניש דאס; רויט ווי בלוט — נאך
ניש גוט; שווארץ ווי קויל — דאס איז וואויל.

צוויי ברידער זיצן אויף איון בוים און זעען זיך ניש.
דריסיק ווייסע פערד אויף א רויט בערגל; אמאל

שפרינגען זיי, אמאל גייען זיי, אמאל שמויען זיי שטיל.
א קליון באשעפעניש מיט איון אויג; קריכט הויך

איבער יעדן בארג, שווימט טיף אין יעדן וואסער.
ווען גייט א שנידער אומזיסט?

וויפיל בייגל קען מען אויפעסן אויפן ניכטערן
הארצן?

וואס וואקסט אן א רעגן?
ווער קאן ענטפערן אויף אלע שפראכן פון דער

וועלט, ניש האבנדיק פריער געלערנט קיין איינע פון זיי?
ווערט ניש האבנדיק פריער געלערנט קיין איינע פון זיי?